GADILO GAANA KOKILA

HORROR STORY

Pooja Shaga

GADILO GANAKOKILA

Pooja Shaga
M.P.C. III Year
TGSWRDC, Nizamabad

School of
Emerging Writers

We sincerely thank

Dr. ALAGU VARSHINI

Secretary, TGSWREIS

Book Title : **Gadilo Ganakokila**
Author : Pooja Shaga
Editor : Dr. K. Sandhya Deepthi
ISBN :
First Edition : 2024

Copyright c **Pooja Shaga**
The authors are responsible for the contents of their papers compiled in the publication. The publishers or the printers or the editors are not responsible to any consequences of copyright infringement for the works presented in this volume. In spite of best efforts, there could be some errors in this publication and the reaches are requested to communicate any errors to the editors to avoid any such errors in future.

Paramount Publishing House
Plot No. A-531, H.No. 4-32-521, Phase-1, Allwyn Colony, Kukatpally, Hyderbad.
Ph. 7799000082
Sales Offices:
Hyderabad
Plot No. A-531, H.No. 4-32-521, Phase-1, Allwyn Colony, Kukatpally, Hyderbad.
Ph. 7799000082
New Delhi
C/14, SDIDC Work Centre Jhilmil Colony, New Delhi-100095,
paramountpublishers@gmail.com I alluriasr2005@yahoo.com
Published by Krishna Prasad Alluri for Paramount Publishing House and printed by him at Sai Thirumala Printers.

పూజాఫలం

"సా కళాయ విముక్తయే" ఏకళ అయిన పరమపథాన్ని సూచిస్తుంది. ఒక గాన కళాకారుని తన కళను ప్రదర్శించడం కోసం పడిన తపన, తపస్సు "గడిలో గాన కోకిల" కథలో కనిపిస్తుంది. ఇది ఒక చక్కని చిక్కని కథ. కళాకారుని జీవితాన్ని దగ్గరగా ఉండి అనుభవించి మమేకమై పూజ రచించినట్లున్నారు.

ముఖ్యంగా ఆడపిల్లలు చదవడం కోసం, తమలో గల కళను ప్రదర్శించడం కోసం పడే తపన ఈ కథ ద్వారా ఎస్.పూజ చక్కగా వివరించగలిగారు. తన పరిశీలన దృక్పథానికి ఈ కథ నిదర్శనంగా నిలుస్తుంది. సంఘంలోని కట్టుబాట్లు, ఆచార వ్యవహారాలు పిల్లలపై చూపే ప్రభావానికి ప్రతిబింబంగా ఈ కథ కనిపిస్తోంది.

ఈ కథలో మృదులకు పాటలు పాడే నైపుణ్యం గొంతులో కమ్మని రాగం ఉంది. కాని పదిమంది ముందు పాడడానికి భయపడుతుంది. అదేవిధంగా కోటలో అనివార్య కారణాలవల్ల గానవి అనే అమ్మాయి చనిపోతుంది. చనిపోయిన గానవి తన దీన గాథను ఆత్మ రూపంలో వచ్చి మృదులకు తెలుపుతుంది. పాటలు పాడడానికి ప్రోత్సాహాన్ని అందిస్తుంది. ఆ ప్రోత్సాహమే మృదుల హృదయపుటల్లో దాగివున్న కట్టుబాట్ల భయాన్ని, వదంతుల భయాన్ని తొలిగిస్తుంది. పదిమంది ముందు పాట పాడాలన్న తెగువను కలిగిస్తుంది.

ఆడపిల్లలలో నిద్రాణమై ఉన్న కళలను ప్రోత్సహించాలి గాని నిరోత్సాహపరచరాదు. అవకాశాలను కల్పించాలి. తల్లిదండ్రులు అన్నదమ్ములు ఇరుగుపొరుగు వారు కూడా తమ వంతు ప్రోత్సాహాన్ని సహకారాన్ని అందించాలని ఈ కథ వివరిస్తుంది. నేటికీ నిందలు, అపనిందలు, అమ్మలక్కల ముచ్చట్లు, ఎత్తిపొడుపు మాటలు, పరసంగా మాట్లాడడం వాటివల్ల ఎంతోమంది ప్రతిభావంతులు వంటింటికే పరిమితమవుతున్నారన్న నగ్నసత్యం ఈ కథలో కనిపిస్తుంది.

ప్రత్యక్షంగా జరిగినదా అనిపించేలా ఈ కథ ఉంది. ఎస్.పూజ ఈ కథను చక్కని వర్ణనతో ఉత్కంఠతను రేకెత్తిస్తూ సస్పెన్షన్, త్రిల్లింగ్ కలబోతగా రచించారు. వీరి రచన శైలి హృద్యంగా ఉంది.

ఎస్.పూజ భవిష్యత్తులో మరింత చేయి తిరిగిన రచయితగా ఎదుగుతుందని నేను గట్టిగా నమ్ముతున్నాను. శ్రీ చైతన్య దిశగా సంఘంలోని అమానవీయ కోణాలను ప్రతిఫలించేలా మరిన్ని రచనలు వీరి కలం నుండి జాలు వారు తాయని ఆశిస్తూ ...

గంట్యాల ప్రసాద్
నిజామాబాద్
9440356306

CHIEF EDITOR:
Dr. K. Sandhya Deepthi

EDITING BY:
Ms. V. Haritha

ILLUSTRATIONS BY:
Neelima Indur

Editor's Acknowledgement

Offering my heartfelt thanks to Pooja Shaga for offering her unceasing support in adeptly editing this work. My sincere thanks to Emmadishetty Gowthami, Graphic Designer, Nizamabad for patiently engaging in type setting and designing process and Alluri Krishna Prasad Garu, Paramount Publishers, Hyderabad for offering timely help with the allotment of ISBN's and also bringing out the printed version of the book. I specially thank Ms. K. Lavanya, Principal, TSWRDC, Nizamabad for her unflinching encouragement towards all the literary activities we undertake to help students discover their creative potential. I thank all my colleagues for extending their support towards all the reading and writing programs at the college.

I thank the following esteemed officials at the Head Office, TSWREIS, Hyderabad for their warm support, effective feedback and direction at every phase of the book publishing process and making the journey smooth for our young and upcoming authors — Chandrakanth Reddy Sir for patiently listening to us and giving their valuable time and inputs which helped us immensely to kickstart the writing activities, Dr. A. Bhanuprasad, for proficiently guiding us in overcoming lags and to speed up the publishing process, Muhammed Hussain Garu, for taking interest and introducing me to one of the best artists, Lingaraju Sir. My cordial thanks to Mr. Varun Sharma for showing earnest enthusiasm towards understanding the intellectual and creative contexts of student community and Dr. Pavani Ayinampudi for continually sharing and reflecting through her own poetic journeys; reinforcing a worthwhile literary engagement. I owe my sincere thanks to Government of Telangana for supporting literary projects as these which remain a cornerstone of scholarly repertoire and exchange.

My deep gratitude goes to Sri.D. Ronald Rose, Secretary, TSWREIS, for his steadfast encouragement towards literary projects as we look forward to create an extensive creative expression among students — also for the the smooth execution of 100 A.M. project and supporting School of Emerging Writers at TSWRDC, Nizamabad.

Dr. K. Sandhya Deepthi
Coordinator,
School of Emerging Writers
TSWRDC, Nizamabad

About th Artists

Neelima Indur hails from Keshpally Village, Jakranpally Mandal, Nizamabad. She is currently pursuing B.Com (G) III year at TGSWRDC(W), Nizamabad. Her core interest lies in theatre and drama. Neelima has performed in many stage shows at college and wish to further pursue acting as a profession. She also enjoys dancing and engaging in creative arts. Her favourite book is 'Nalugova Gadhilo Natyamayuri' written by her senior, Gangothri Ramagiri. Inspired by stories and art that surrounds her, Neelima made her first attempt as an illustrator to the book, *Gadilo Ganakokila*. Neelima says, "I think this is one of the best stories that I have ever come across. I never expected that I would create such wonderful illustrations for Pooja's story. Through out my painting journey, I was very excited and also curious about the upcoming work. I hope that this book will give me and the author the success we deserve!

TV

నా పేరు మృదుల, మా నాన్న ఒక లైబ్రేరియన్. మా అమ్మ ఇంటి పనులు చూసుకొనేది. నేను ఒక్కగానొక్క కూతురిని. ఎన్నో నోములు నోచగా పుట్టానట. మా అమ్మ నాన్నలు నన్ను చాలా గారాబంగా పెంచారు.

ప్రతి ఒక్కరి జీవితంలో ఏదో ఒక అద్భుతం జరగకుండా ఉండదు.
అలా నా జీవితంలో జరిగిన ఒక చిన్న అద్భుతాన్ని వివరించడమే నా ఈ కథ.

నా చిన్నప్పుడు మా నాన్న లైబ్రరి నుండి తిరిగి వచ్చేటప్పుడు తెచ్చే బొమ్మల పుస్తకాలను చూస్తూ, అమ్మ వంట చేస్తూ పాడే పాటలను వింటూ ఉండేదాన్ని. మా అమ్మ పాటలు చాలా బాగా పాడేది. తనకు గొప్ప గాయకురాలు కావాలన్నది తన కల. తన కల కలలాగే మిగిలిపోయింది. ఎప్పుడైతే, అమ్మానాన్నల పెళ్ళి కుదిరిందో, అప్పుడే అనుకుంది, తన కోరికను పుట్టే పిల్లల ద్వారానైనా నెరవేర్చుకోవాలని.

తన కోరిక చాలా బలమైంది. అనుకున్నట్టే తన కూతురికి కూడా పాటలు అంటే చాలా ఇష్టం. మా నాన్న ధైర్యమే నాకు కూడా వచ్చింది అని మా నాన్న చాలా సంతోషపడేవాడు.

నేను అన్నింట్లోను ధైర్యంగా ఉండేదాన్ని. పదిమందిలో మాట్లాడే ధైర్యం ఉంది, కానీ నలుగురిలో పాడే ధైర్యం మాత్రం లేదు. అన్నింట్లో తోడచ్చే నా ధైర్యం, నా కళని నెరవేర్చుకునేందుకు తోడురాలేక పోతుంది.

అమ్మ నాన్న ఎన్నోసార్లు ధైర్యం చెబుతూనే ఉండేవారు. కానీ ఆ ధైర్యం గడిదాటేది కాదు. నా భయం నాలో ఉన్న కళను అణచివేస్తుందేమో అన్న ఆందోళనతో పుస్తకాలు చదవడం మొదలుపెట్టాను. నా వయసుతోపాటు, నాలోని భయం కూడా పెరిగింది. ఎన్ని పుస్తకాలు చదివినా నాలోని భయం మాత్రం తగ్గడం లేదు.

అంతలోనే మా నాన్నకి పోస్ట్‌లో ఒక లేఖ వచ్చింది...

"ఆ పోస్టులో వచ్చిన లేఖ ఏం అయివుంటుంది"

POST
letter

మేమందరం ప్రమోషన్స్ వచ్చాయనుకొని ఆత్రుతతో లేఖను తీశాము. లేఖను చూడగానే సంతోషంతో ఉన్న మా నాన్న ముఖంలో ఆశ్చర్యం నెలకొంది. మా నాన్న లేఖను చదివాడు. అమ్మ నేను అడిగితే నాన్న ఇలా అన్నాడు. అది ట్రాన్స్ఫర్ లేఖ వచ్చింది. అవునా ఏ స్థలం? అని అడిగింది అమ్మ. అది కామారెడ్డి జిల్లాలోని కన్నాపూర్ అనే గ్రామంలో అని చెప్పాడు. అది విన్న అమ్మ ఆలోచనలో పడింది. ఎందుకంటే ఆ ప్రాంతంలో పరిస్థితులకు ఎలా అలవాటుపడాలి, అని దాని గురించి ఆలోచిస్తుంది అమ్మ.

నేను మా నాన్న లైబ్రరీకి వెళ్ళి కొన్ని పుస్తకాలు చదివి సాయంకాలం వరకు వచ్చాము. మనం రెండురోజుల్లో ఇక్కడినుండి వెళ్ళాలి అని అన్నాడు నాన్న. ఆ తరువాత మనకు కావలసిన సామగ్రి మొత్తం సర్దిపెట్టుకోవాలి, రేపే మన ప్రయాణం అన్నాడు నాన్న. ఆ రాత్రికే అన్ని సర్దుకొని తిని నిద్రపోయాం.

అమ్మ నాన్న ఇద్దరూ పడుకున్నారు. కాని, నాకు మాత్రం నిద్ర రాలేదు. ఆలోచిస్తూనే వున్నాను. అక్కడ ఎలా ఉంటుందని ఆలోచిస్తూనే ఉంది. ఎలాంటి ఫ్రెండ్స్ ఉంటారొ అలాగే ఆలోచిస్తూ నిద్రపోయాను. ఇక ప్రొద్దున్నే లేచిచూడగానే అమ్మ నాన్న వెళ్ళడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. నేనే ఆలస్యం అని అర్థమైంది. అది చూసి నేనుకూడా తొందరగా తయారయ్యాను.

కన్నాపూర్‌కి బయలుదేరాము. ఊరులోకి బయలుదేరాము. అక్కడ వాతావరణం చాలా బాగా ఉంది. ఊరు కూడా బాగుంది. అక్కడ లైబ్రరీ దగ్గర ఉన్న ఇంటిని అద్దె తీసుకున్నాము. ఆ ఇల్లు చాలా బాగా నచ్చింది. మా ఇంట్లో వస్తువులను సర్దుకున్నాము. అక్కడినుండి లైబ్రరీ చాలా దగ్గర. నాన్న లైబ్రరీకి వెళ్ళి సంతకం పెట్టి వస్తానని చెప్పాడు. నేను ఆ ఇంట్లో ఉన్న గదులను అంతా తిరుగుతూ చూస్తున్నాను.

నా గది కిటికీలోంచి ఆ లైబ్రరీ చాలా బాగా కనిపిస్తుంది. దాని పక్కన ఉన్న చెరువు శబ్దం నా గదిలోకి స్పష్టంగా వినిపిస్తుంది. ఆ శబ్దం నాకు చాలా నచ్చింది. అక్కడే కూర్చొని పాటలు పాడుతూ కూర్చున్నాను. అప్పుడే అరిచింది అమ్మ నాపైన కోపంగా. గదిలో తప్ప అందరి ముందు పాడవు అని అన్నది. ఆ క్షణం సమాధానం లేని ప్రశ్న నా మనస్సులో నిలిచిపోయింది. కళ్ళలో ఉన్న బాధను గొంతు ఎత్తి చెప్పుకోలేక ఒక నిర్జీవిగా నిలబడిపోయాను. అప్పుడు అమ్మ నన్ను గమనించింది. నన్ను మరోవైపు తిప్పడానికి ఇలా అన్నది.

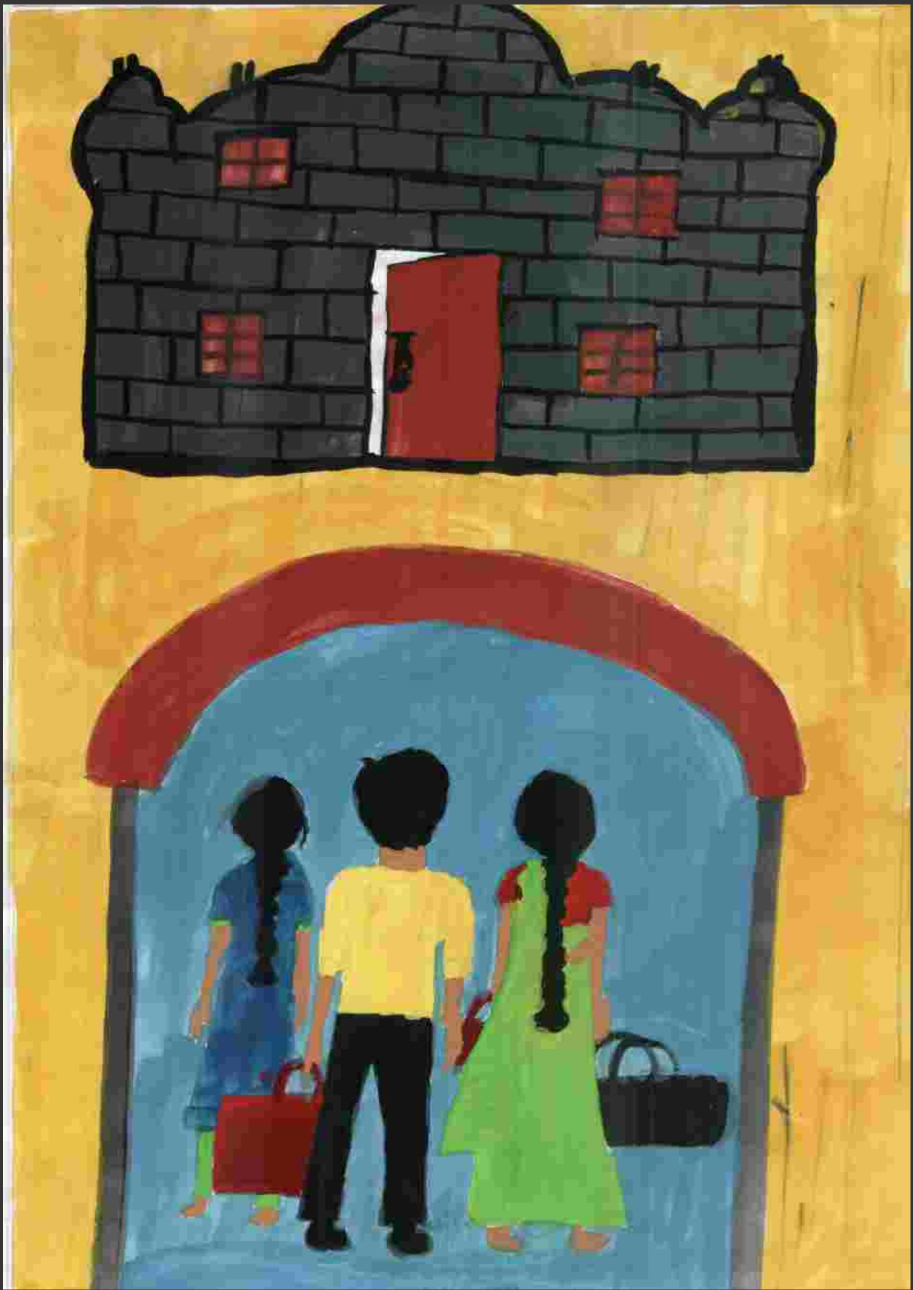

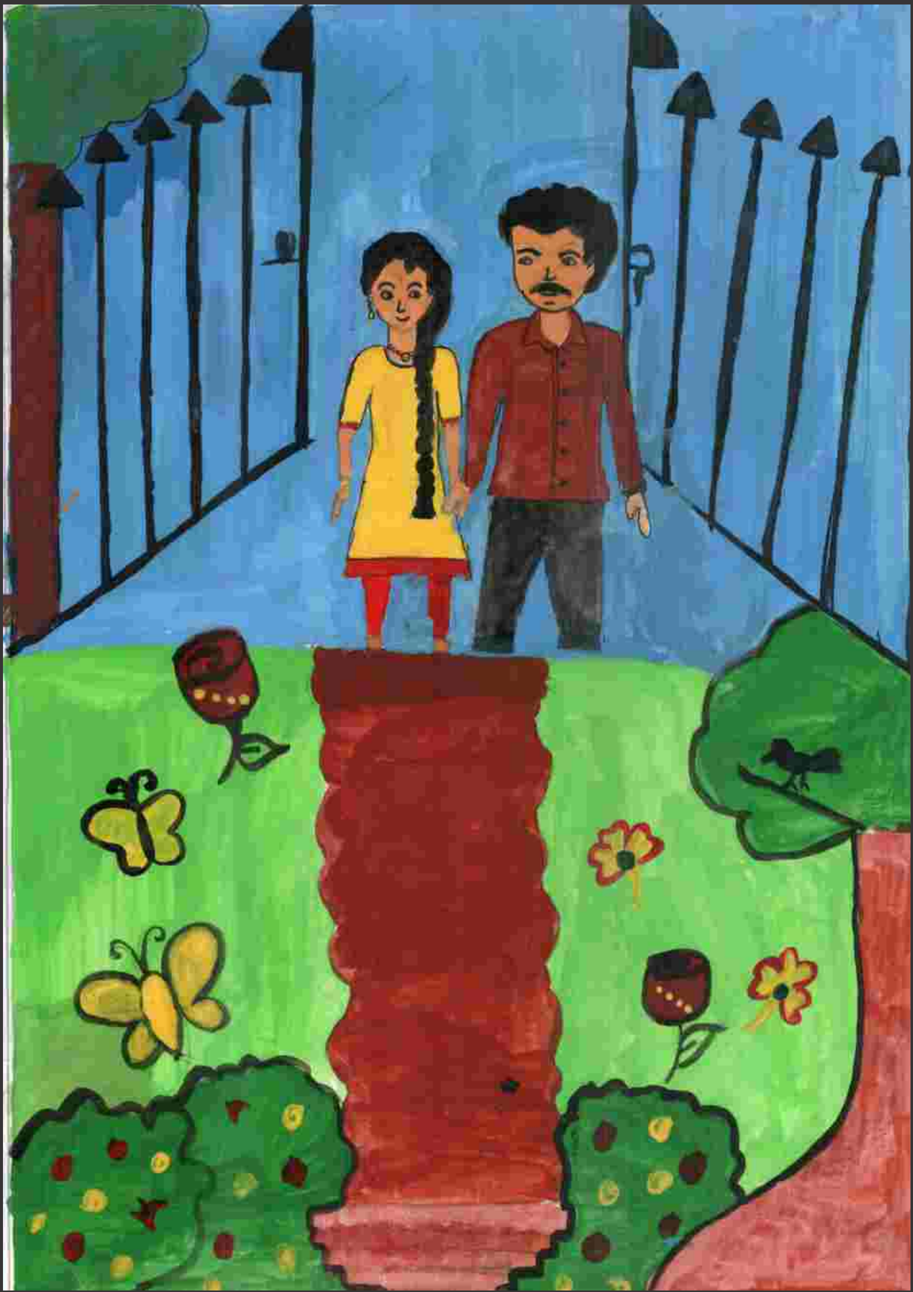

మృదుల నాన్న వచ్చాడు. నువ్వు ముందు బయటకు రామ్మ అని పిలిచింది. అది విని సంతోషంతో వచ్చాను. నేనూ ఎంతో ఆహ్లాదంగా పరుగెత్తుతూ వచ్చాను. ఏంటి నాన్న! ఏం జరిగింది? మీ ఆనందానికి కారణం ఏంటి నాన్న? అని అడిగాను.

ఒక్కసారి లైబ్రరీకి రమ్మని హఠాత్తుగా తీసుకెళ్లాడు.

మృదుల వాళ్ళ నాన్న లైబ్రరీకి ఎందుకు హఠాత్తుగా తీసుకెళ్ళి ఉంటాడు?

నన్ను హఠాత్తుగా తీసుకెళ్ళాడు. నాకు అర్థం కావడం లేదు. నేను ఎంతగా అడిగినా ఏం సమాధానం చెప్పడం లేదు. రా! చూపిస్తా అని మాత్రమే, చెపుతూనే ఉన్నాడు. కానీ, నాకు అర్థం కావడం లేదు. నేను ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాను. అలా మాటలలోనే లైబ్రరీకి చేరుకున్నాము.

గేట్ తీయగానే నా నోట మాట రాలేదు. మా నాన్న లైబ్రరీ, మైదానాన్ని చూడడం ఆపేసి నన్నే గమనించాడు ఒక్కసారిగా ఒకే సమాధానన్ని చూపించాడు. ఆ లైబ్రరీ మైదానం నాకు చాలా నచ్చింది. ఆ పూలమొక్కలు, పిచ్చుకలు, పావురాలు, సీతాకోక చిలుకలు ఉన్నాయి. ఆ వాతావరణం నాకు చాలా నచ్చింది. అక్కడ ఒక ఊడలమర్రి ఉంది. ఇవన్ని నేను పార్కులో తప్ప ఎక్కడ ఇవన్నింటిని ఒకేసారి చూడలేదు. అక్కడ పావురాలు ఎక్కువగా ఉన్నాయి. అంతా బాగానే ఉంది. కానీ, నాకు ఒక కోకిల శబ్దం వినిపిస్తుంది. ఆ మర్రిచెట్టుపై దీనంగా కూర్చొని బాధ గొంతుతో కోకిల కూస్తుంది. అది ఎందుకంత దీనంగా ఉందని అర్థం కాలేదు. మా నాన్న లైబ్రరీ దగ్గరకు లోపలికి తీసుకొని వెళ్ళాడు.

ఆ ఊరు వాళ్ళు ఒక గడిని లైబ్రరిగా మార్చారట. ఆ గడి చాలా బాగుంది. నేను ఆ గడిని చూడడం అదే మొదటిసారి, నాకు అక్కడే ఉండాలని ఉంది. అక్కడే కూర్చొని ఉన్నాను, అప్పటి నుంచి ఎప్పుడు బాధగా అనిపించినా అక్కడికే వెళ్ళేదాన్ని. రోజు వెళ్ళడం మొదలుపెట్టాను. రోజు ఎక్కువ సమయం అక్కడే గడిపేదాన్ని, ఒకరోజు ఒక గాయకురాలి ఉపన్యాసం విన్నాను. నాకు చాలా బాధగా అనిపించింది. ఆ గడిలోకి వెళ్ళి కూర్చొని చాలా ఏడ్చాను. నా బాదని ఒక కాగితంలో రాసుకున్నాను.

BOOKS

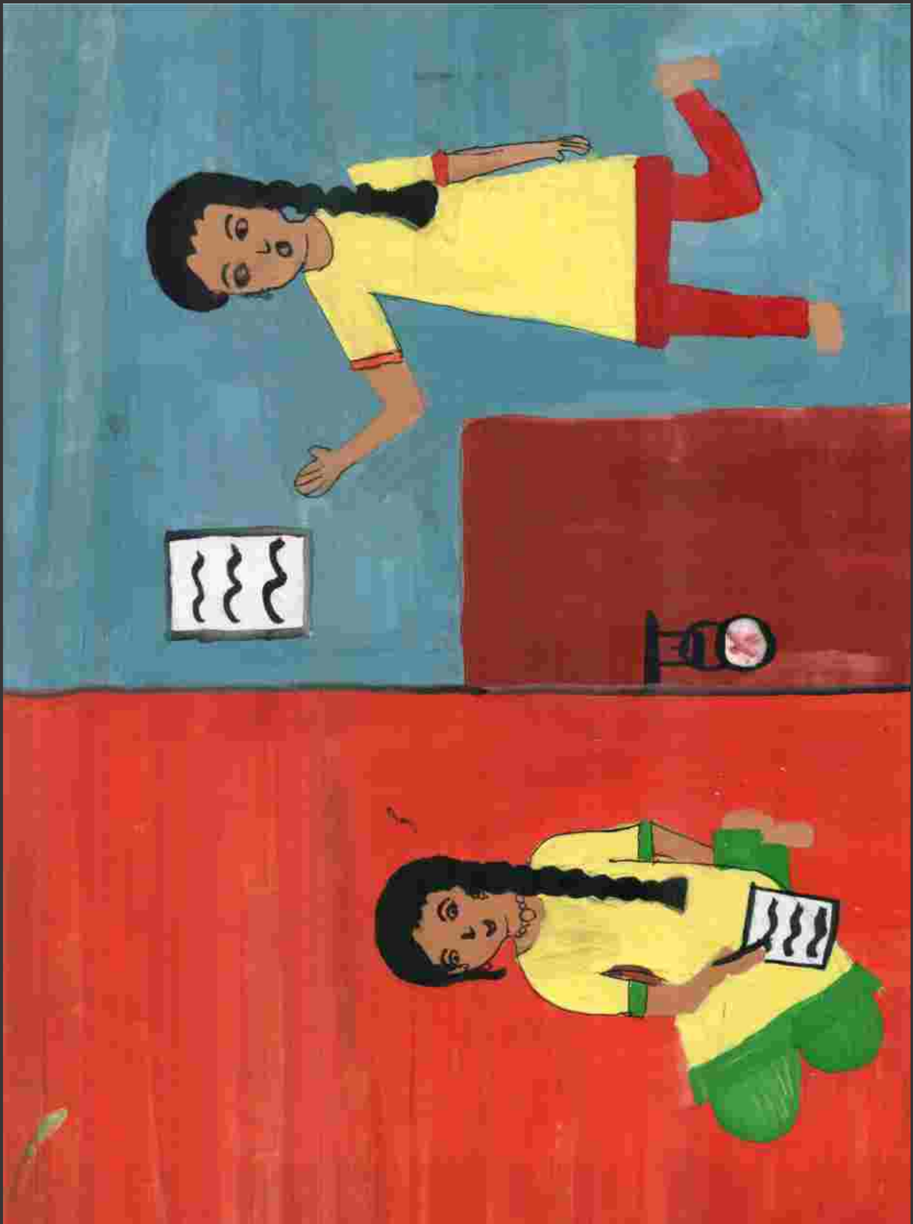

అది అక్కడే పెట్టి ఇంటికి తిరిగి వచ్చాను. మరునాడు వెళ్ళి పుస్తకాలు చదవడంలో మునిగిపోయాను. మా నాన్న వెళ్దాం అని అన్నాడు. అప్పుడు మా నాన్నకు నేను వస్తాను నువ్వు వెళ్ళు అని చెప్పాను, నాన్న వెళ్ళాడు. అమ్మా నాన్న నా కోసం చాలా ఎదురుచూశారు.

పన్నెండు అయ్యింది, నేను నా గురించి రాసిన లేఖ గాలికి ఎగిరిపోయింది. దాని వెనుకనే నేను పరుగెత్తాను. ఆ లేఖ మూడో అంతస్తులో ఉన్న ఆఖరి గది దగ్గర పడి ఉంది.

ఆ గది మూసివెయ్యబడింది. తెల్లబట్టతో తాళంకి చుట్టబడి ఉంది. దానిని ముట్టుకోవాలని చేయి పెట్టడానికి ప్రయత్నించాను. నాన్న నా గురించి వెతుకుతూ వచ్చాడు, వచ్చి పిలిచాడు. నాకు వినిపించలేదు, నా భుజం తట్టి వద్దమ్మా ఆ గది మూసివేశారు. అందులోకి వెళ్ళొద్దు అని చెప్పాడు.

"అసలు ఆ గదిలో ఏం ఉంది..."

మా నాన్న చెప్పగానే నేను నాన్న ఇద్దరం ఇంటికి వెళ్ళాము. నా గదికి వెళ్ళి పడుకున్నాను. కానీ నేను అదే ఆలోచనలో మునిగిపోయాను. కిటికి దగ్గర కూర్చున్నాను. ఆ చెరువును చూస్తూ నాకు ఒకే ఆలోచన, ఎందుకు ఆ గది మూసివేశారని? ఆ గడిని కళ్ళార్పక చూస్తూనే ఉన్నాను. చాలా గాలి వస్తుంది. కళ్ళలోకి మొత్తం దుమ్ము పడుతుంది. ఆ గాలికి చెరువులో నీళ్ళు కదులుతున్నాయి. అంతా గాలిలో ఎవరోక అమ్మాయి చెరువు ఒడ్డున కూర్చొని ఉంది.

అంత గాలిలో ఎలా కూర్చుంది. నాకు గాలికి సరిగ్గా కనిపించలేదు, కానీ తను పాట పాడుతూ ఉన్నట్టు ఉంది. ఏ పాటనో అర్థం కావడం లేదు కానీ రాగం మాత్రమే వినిపిస్తుంది. తను చాలా బాధపడుతుంది. ఆ పాటలో ఆ రాగంలో ఏదోబాధ ఉంది, అని అర్థమవుతుంది. తను ఏడ్చుకుంటూ పాడుతుంది, నాకు వెళ్ళడం కుదరదు కాబట్టి అక్కడే ఉండి విన్నాను. తన రాగానికి నాకు తెలియకుండానే నేనే ఏడ్చాను. ఆ పాట వింటూ ఆ కిటికి దగ్గరనే నిద్రపోయాను.

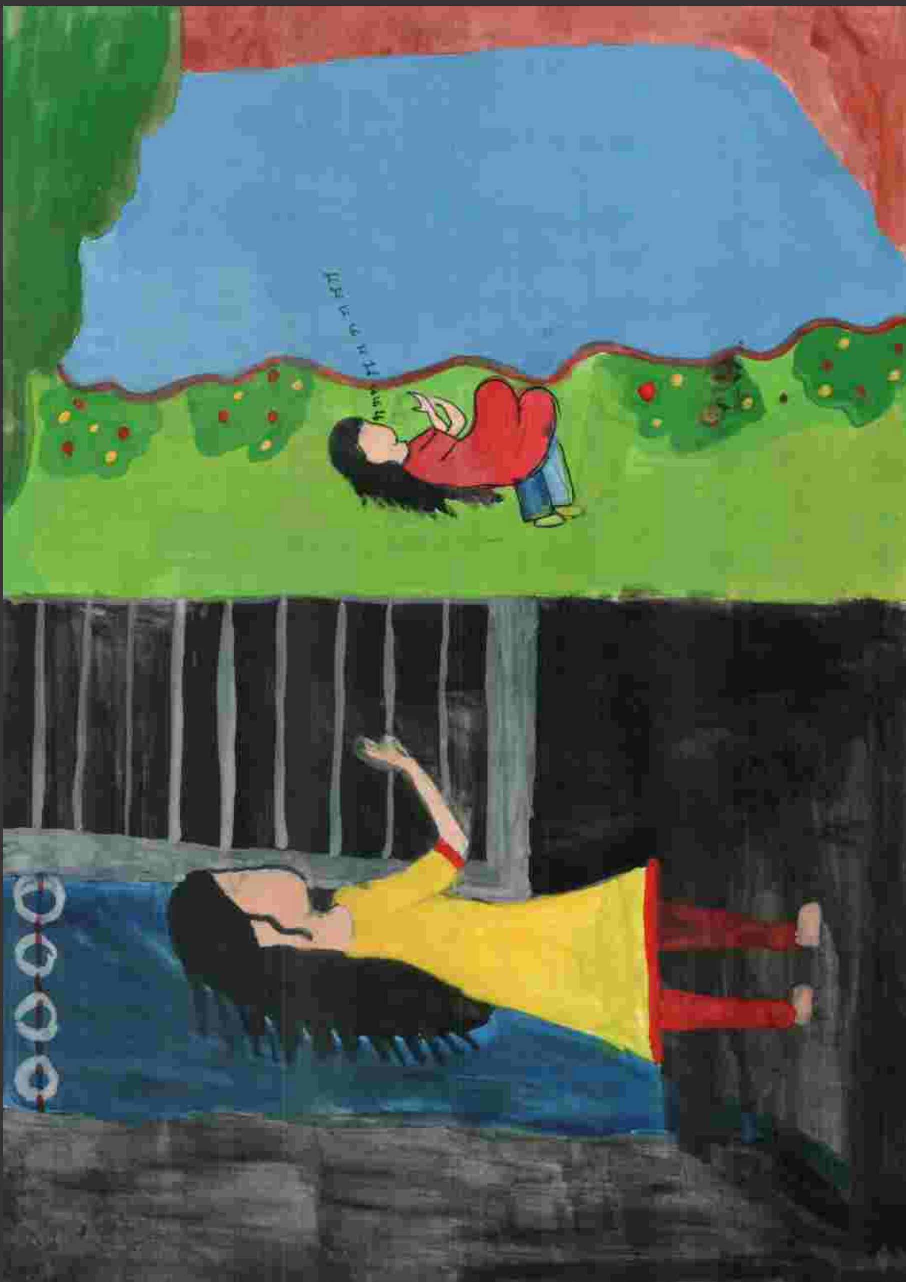

పొద్దున్నే నాన్నకు చెప్పాను, నమ్మలేదు. కానీ నమ్మినట్టు తలూపాడు. ఒక వారంరోజులు సాదాసీదాగా లైబ్రరీకి వెళ్ళి పుస్తకాలు చదవడం ఇంటికి తొందరగా రావడం జరిగింది. కొన్నిరోజులు ఇంతే ఉన్నాను. మా నాన్న నేను ఆ విషయాన్ని మర్చిపోయాము, అని అనుకున్నాడు మా నాన్నకి ఫోన్‌కాల్ వచ్చింది. మా దూరపు చుట్టాలు చనిపోయారని, అమ్మా నాన్న వెళ్ళారు. రాత్రికి తిరిగి వస్తాము లైబ్రరీలో ఎక్కువ రాత్రి వరకు ఉండకు, తొందరగా తిని పడుకో, ఫోన్ దగ్గర ఉంచుకోమ్మా! అని వాళ్ళిద్దరూ బయలుదేరారు.

లైబ్రరీలో చదువుకొని సాయంకాలం లైబ్రరీ మూసివేసి వచ్చాను. వచ్చి పనులన్నీ చేసుకొని బయట కూర్చున్నాను, మా ఇంటి ముందు ఉన్న చెట్టుమీద దీనంగా కూర్చొని కోకిల కూస్తుంది. నేను ఆ కోకిలను చూడగానే నా దగ్గరకు వచ్చింది. కానీ దాని కాలికి ఏదో కోసుకుపోయింది, రక్తం పడుతుంది. ఆ కోకిల నా వోనిని పట్టుకొని తీసుకెళుతుంది.

ఆ కోకిల తీసుకెళ్ళినట్టే వెళ్ళాను, లైబ్రరీ వైపు తీసుకెళుతుంది. నాకు చాలా ఆశ్చర్యంగా అనిపించింది. నన్ను అక్కడే వదిలేసి వెళ్ళిపోయింది. నేను లైబ్రరీలోకి వెళ్ళాను, వెళ్ళి పుస్తకాలు చదివాను, ఆ గదివైపు ఏదో ఒక శబ్దం వినిపించింది. ఎవరో పాట పాడినట్టూ అనిపించింది. ఆరోజు భారీగా వర్షం కురుస్తుంది. మా నాన్న కాల్ చేశాడు. ఈరోజు రావడం కుదరదమ్మా నువ్వు జాగ్రత్త! అని చెప్పాడు.

నాకు ఆ శబ్దం పైన ధ్యాస పడింది. వెళ్ళాను ఆ గదికి, ఆ గదిని తెరవగానే...

ఆ గది తెరవగానే మృదులకి ఏం జరిగింది...

ఆ గది తెరవగానే గదిలోంచి చాలా గబ్బిలాలు బయటకు తన్నుకుంటూ వచ్చాయి. ఆ గది మొత్తం బూజుతో నిండిపోయింది. ఆ గదిలో ఒక్క లైట్ కూడా లేదు. ఫోన్‌లో టార్చ్‌లైట్ పెట్టుకొని వెళ్ళాను. ఆ గదిని చూస్తే నాకు చాలా భయంకరంగా ఉంది, అని అనిపించింది. చాలా పురుగులు ఉన్నాయి.

ఆ గది చాలా పెద్దగా ఉంది. ఆ గది నుండి మరో గది ఉంది. ఆ గదిలో నుండే పాట వినిపిస్తుంది. ఆ పాట అంతకుముందు వినిపించిన పాటనే అని అనిపించింది. ఆ గది తెరవడానికి వెళ్తే నన్ను ఎవరో కొట్టినట్టు అనిపించింది, ఆ గదిలోంచి పాటలు ఆపేసి అరుపులు వినిపిస్తున్నాయి. ఆ తలుపు మొత్తం భయంకరంగా ఉంది. ఆ తలుపులకు ఉన్న గొళ్ళెం మొత్తం ముల్లతో అల్లుకొని ఉంది. ఆ చీకటిలో నాకు సరిగ్గా కనిపించలేదు. ఆ తలుపులను ముట్టుకోవాలని చూస్తే నన్ను వెనుకకు తన్నేసింది, ఏదో నాకు తెలియదు. నాకు కనిపించనది ఏదో నా గొంతుపట్టి పైకి లేపింది.

గట్టిగా అరిచింది, చాలా అరిచింది, అంటే చెవులు పగిలేలా నాకు కొద్దిసేపు వరకు ఏం వినిపించలేదు. అయినా మళ్ళీ వెళ్ళి తియ్యడానికి ప్రయత్నించాను. మెల్లగా అడుగులో అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళాను, నా చేతులు వణుకుతున్నాయి. నా చేయికి ముల్లులు గుచ్చుకున్నాయి. అయినా ఆ తలుపు తీశాను.

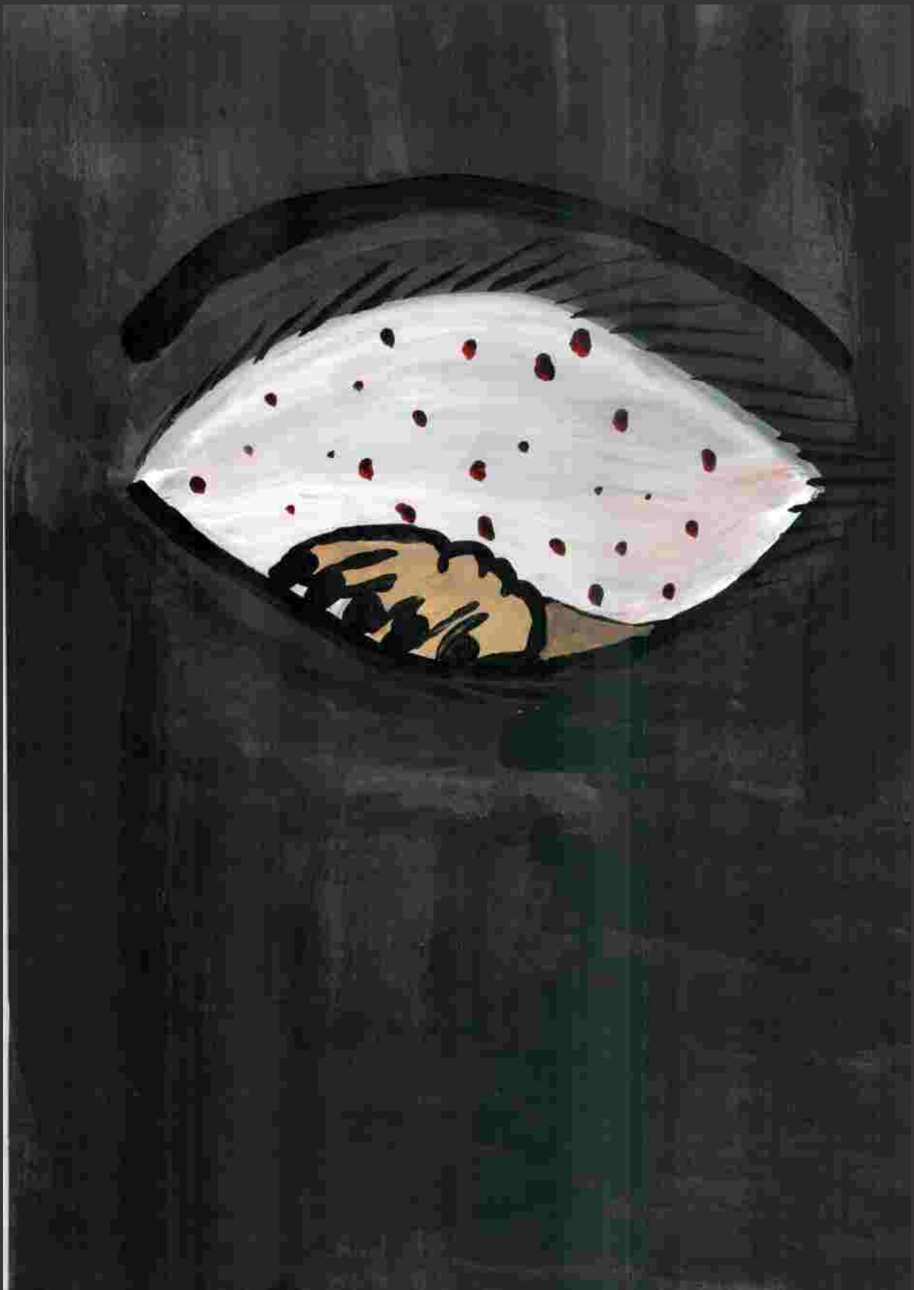

ఆ గది తలుపు తెరుచుకోగానే ఒక్కసారిగా నాకు చచ్చిపోయేంత భయం వేసింది. నేను గట్టిగా అరిచి అడుగు వెనుకకు వేశాను.

అసలు ఆ గదిని తెరవగానే మృదుల ఎందుకు అంతలా అరిచింది...

ఆ గదిలోకి వెళ్ళగానే నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు కారాయి. నేను ఆ గదిలోకి వెళ్ళగానే ఆ గది తలుపులు మూసుకున్నాయి. నాచుట్టూ ఎవరో తిరుగుతన్నట్టు అనిపిస్తుంది. విపరీతమైన ఏడుపు! నన్ను ఎవరో తెలియకుండా కనబడకుండా కొట్టారు.

ఎవరునువ్వు? నన్ను ఎందుకు కొడుతున్నావు? అని అడిగాను. ఏడ్చాను, అరిచాను. నా కాళ్ళకు మొత్తం వెంట్రుకలు చుట్టుకున్నాయి. ఎంతగట్టిగా చుట్టుకున్నాయి అంటే నా కళ్ళ నుండి రక్తం ఏర్లై పారుతుంది.

నేను గట్టిగట్టిగా అరిచాను. ఆ నొప్పిని భరించలేకపోయాను. బాధతో నాన్న అని గట్టిగా అరిచాను. ఆ మాట అనగానే ఆ గది మొత్తం నిశ్శబ్దంగా మారింది. ఆ గది మొత్తం నేను టార్చ్ పట్టుకొని చూశాను.

ఆ గది గోడల మీద రక్తపు మరకలు, పాటలు. గోడలకు గోర్లతో గీరిన గురుతులు, అమ్మా, నాన్న, అన్నా, చెల్లి బొమ్మలు వేసి ఉన్నవి.

అమ్మా నాన్నలతో ఆడిన జ్ఞాపకాలను బొమ్మలుగా గీసినట్టు అనిపించింది.

రక్తపు చేతి మరకలు ఉన్నాయి. వాటిని చూడగానే చాలా భయం వేసింది. తెగించి అడుగు ముందుకు వేశాను.

తన కుటుంబా బొమ్మల దగ్గర ఒక అమ్మాయి పడుకొని తన ఒళ్ళంతా బొబ్బలతో రక్తంతో నాముందే రక్తం కక్కుతుంది. అంతలోనే హఠాత్తుగా లేచి రెండు కాళ్ళ మధ్యల తల పెట్టుకొని ఏడుస్తుంది

తనకు ఏం జరిగిందని నేను మెల్లగా తన దగ్గరికి వెళ్ళి ఏం అయ్యిందని అడిగి నా చేతు తన భుజాన్ని ముట్టుకోవడానికి నా చేతు ఎత్తాను. అంతలో తన కాళ్ళ మధ్యలో నుండి తలతీసి నా ముఖం దగ్గరకు తీసుకొచ్చి పళ్ళు తెరిచి ఈ.ఈ..ఈ... అని గట్టిగా అరిచింది. తన మొఖం మీద అంతా రక్తం ఉంది. సగం ముఖం పురుగులు తిన్నట్టు పెదవి సగం కోసుకుపోయింది.

తనని చూడగానే భయంతో మెల్లగా అడుగులు వెనకకు వేస్తూ వచ్చాను. వచ్చి ఒక మూలకు కూర్చున్నాను. నాకు చాలా భయంగా ఉంది. అక్కడెక్కడో కూర్చొని ఉన్న ఒక భయంకరమైన అమ్మాయి నేను తల తిప్పగానే నాముందు కళ్ళు పెద్దగా చేసి చూసింది.

నా జుట్టు పట్టుకొని పైకిలేపింది. తన చేతునుండి కాళ్ళ వరకు విపరీతమైన పురుగులు పారుతున్నాయి. అప్పుడు నేను గట్టిగట్టిగా అరవడం మొదలుపెట్టాను. తను నన్ను కిందికి వదిలేసి తనని తాను కొట్టుకోవడం మొదలుపెట్టింది. ముఖాన్ని గీరుకుంటుంది.

తన జుట్టుతో తానే ఉరివేసుకుంటుంది. తను అలా ఎందుకు చేసుకుంటుందో అర్థం కాలేదు.

ఒక నిమిషం పాటు నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాను. కొంచెం ఆలోచించుకొని ధైర్యంతో అడుగు ముందుకు వేశాను. నేను ఎంత దగ్గరికి వెళ్తే తను అంత గట్టిగట్టిగా అరుస్తుంది.

అప్పుడు ఆ అమ్మాయి అరవడం ఆపింది. నేను చెప్పింది నమ్మినట్టుగా అనిపించింది.

నేను అనుకున్నది నిజమే. తను నన్ను నమ్మింది, కానీ తను నన్ను ఇలా అడిగింది. ఏంటంటే, సరే! నేను నిన్ను నమ్ముతున్నాను. కానీ నేను చెప్పింది చెయ్యాలి అని, నేను సరే అన్నాను. అప్పుడు తను కథ చెప్పడం మొదలుపెట్టింది.

విరామం...

తన కథ ఏమయ్యుంటుంది?

కథ మొదలు :

నా పేరు గానవి. మా ఊరిపేరు 'మైసమ్మపేట' మా ఊరు శానా సిన్నది. ఇండ్లు సిన్నవి కానీ, మనసులు పెద్దవి. పంటపొలాలు ఎక్కువుంటాయి. మా బాపుపేరు రాజు, అవ్వపేరు సావిత్రి. నాకు ఒక అన్న గూడ, అన్నపేరు అనిల్. నాకు మా బాపంటే శానా ఇష్టం. నేనంటే మా ఇంట్లోళ్ళందరికి పాణం లెక్క. మా బాపు ఎప్పుడూ ఇట్లా అనేటోడు. నా పేరు రాజు గానీ మనకి ఏ రాజభోగాలు లేవు బిడ్డ రెక్కలాడందే డొక్క ఆడదు మన బతుకులకి బిడ్డ. నాకు మా అవ్వ అయ్య సదిపించక మా బతుకులు గంతే ఉంటున్నాయి. మా లెక్క మీరు కావద్దు బిడ్డ, గందుకే మిమ్మల్ని సదిపిస్తున్న, నేను మీ యవ్వ ఎంత కష్టపడుతున్నామో నీకు గూడా ఎర్కనే బిడ్డా, అని అనేటోడు.

మా అన్నకి డాన్స్ అంటే శానా ఇష్టం, గానీ మా బాపు అనేటోడు ముందు సదవురా బిడ్డ, గవన్నీ మళ్ళా సూసుకుందాం.

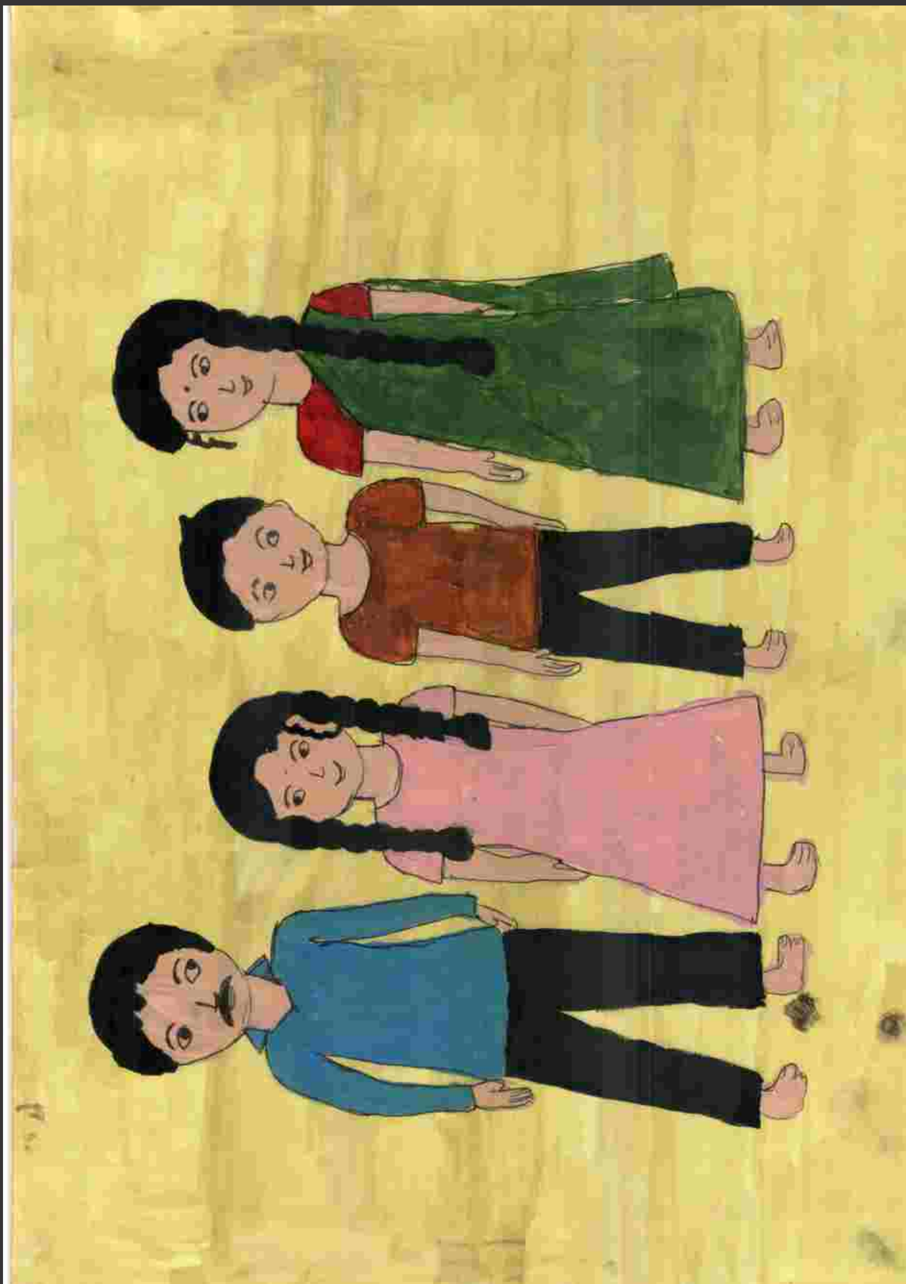

మా అవ్వకి ఆటపాట అంటే శానాఇష్టం. గవ్వే గావచ్చు మా ఇద్దరికి వచ్చినయి. మా యన్న డాన్స్ శానా బాగా వేశేటోడు. నేను పాట పాడితే మా అవ్వ, మా బాపు మురిసేటోడు. కానీ, నాకు అంతకంటే ఎక్కువ పిరికి, అందరిముందు పాడాలంటే కాళ్ళు సేతులు మొత్తం వణికేవి, మా అవ్వ ఎంత సెప్పిందంటే అవన్నీ వింటే మస్తు ధైర్యం అచ్చేది. గానీ, ఆళ్ళందరిని సూడగానే ధైర్యం అంతా ఎటువోవునో ఏమో.

అంతా మంచిగున్న సందమామకు మచ్చున్నట్టుగా మా ఊర్ల ఆడపిల్ల ఇల్లు దాటేదికాదు. ఎక్క సదుకునేటోల్లు కాదు. బయట తిరిగేటోల్లు కాదు. గిదే కావచ్చు, మా ఊరికి మచ్చ. బయట తిరగడమే నచ్చదంటే ఇంకా ఆటలు, పాటలంటే ఆళ్ళ ఇంట్లోల్లందరిని అదోరకంగా సూశేటోల్లు అయినా గాని మా బాపు, మా అవ్వ గవన్నీ పట్టించుకోకుండా మీరు మంచిగా సదుకోండి బిడ్డా అని చెప్పేటోల్లు.

మా అవ్వ నన్ను పాటలు పాడుమని మస్తుగానే సెప్పిసూసింది. గవన్ని నాకు సెవునపడ్డాయి. గానీ నెత్తిలున్న పిరికి మాత్రం పోలే, నేను పాడగావచ్చు అని చెప్పడమే మానేసింది. మా బాపు నన్ను నువ్వు పాడవా బిడ్డ అని అన్నాడు. అయితే నేను అన్న లే బాపు నేను పాడా మన ఊరోల్లందరూ నన్ను ఎట్లనో సూత్తుర్రు బాపు అంటే, మా బాపు నేను పాటలు పాడతా అన్నదే మురిసిపోయిండు. మా అవ్వ అయితే మస్తు బాధపడేది. నేను, పాడ్తలేనని, కానీ మా అన్నకు మాత్రమే తెలుసు. నేను ఇంకా పాటలు పాడుతున్న అని, ఎందుకంటే మా అన్నకు సెప్పకుండా నేను ఏం సేసేదాన్ని గాదు. నాకు మా అన్న దోస్తులెక్క.

మా అవ్వ, మా బాపు ఎంత మంచిగా చూసుకునేటోల్లో అంతమంచిగా సూసుకునేటోడు. వాళ్ళు పనికి పోయినపుడు నన్ను ఓల్లన్నా, ఏమన్నా అంటే తెల్లారన్నా, మరునాడన్న వాళ్ళ బొక్కలు ఇరుగుడు కాయం. నేను ఏది అడిగినా, కాదనేటోడు కాదు మాయన్న.

కానీ పాటలంటే అద్దురా అనేటోడు, ఎందుకన్న అంటే అన్న ఇట్లనేటోడు, మన అవ్వ మన బాపు ఎట్ల సూసుకుంటుండ్రో మనకి తెలుసు. వాళ్ళను ఒళ్ళేమనద్దు, నువ్వు అలా పాడితే మన ఊరోల్లందరు అవ్వను, బాపును ఏరిపడేసినట్టు సూత్తరు, అని చెప్పిండు. అది విన్న నేను పాడడం బంజేసినా, కానీ నా లోపల పాడాలని ఉంది. ఊకే అనుకునేదాన్ని నాకు ఒక చెల్లె ఉంటే మాయన్న నన్ను ఎట్ల చూసుకునేటోడో నేను దాన్ని అట్ల చూసుకునేదాన్ని, నేను మస్తు బాధపడేదాన్ని ఊకే. ఆ దేవున్ని అడిగేదాన్ని నాకు ఒక చెల్లినివ్వు అని, నామాటలు విన్న మా బాపు మా అవ్వ మస్తు నవ్వుకునేటోల్లు.

మా బాపు అందరికి సెప్పుతుండే నా బిడ్డ పుట్టినంకనే అంతో ఇంతో మాకు కలిసచ్చింది, నా బిడ్డ నా ఇంటి లచ్చిందేవి, నేను ఎంత బాధలున్న నా గానవ్వని సూత్తే సాలు నా బాధంత ఏడికో ఎగిరిపోతది, అని అందరికి సెప్పేటోడు మా బాపు. గదేందో ఎంత మంది ఎన్ని ముద్దు పేర్లు పెట్టి పిలిచినా నాకు మంచిగనిపించపోవు, మా బాపు బుజ్జవ్వ అని పిల్వగానే నా ముఖంలో వేయి దీపాల వెలుగు కనిపించేది.

ఇంతలోనే అన్న 12వ తరగతి అయిపోయే. నాది పదవ తరగతి అయిపోయే. మా ఊర్ల పదవ తరగతి దాకానే ఉంది. మా బాపుతో అందరు అన్నరు, నీ బిడ్డ పెద్దగయింది గదా, లగ్గం సెయ్యి, అంటే మా బాపు వాళ్ళకు గట్టిగా సెప్పిండు. నా బిడ్డ సదువుతది, నేను సదిపిత్తా అని వాళ్ళు ముఖం ముందే అన్నరు. వాళ్ళ నోర్లను మూపించిండు మా బాపు. మాయన్నకి ఇంటర్‌ల కాలేజీ ఫస్ట్ అచ్చిండు. మా బాపు మస్తు మురిసిండు. నాకు పదవ తరగతిల తక్కువ అచ్చినయి. నేను బాగేడిసిన మా బాపు నాకు ఇట్లండు నువ్వు ఏం బాధపడకు ఇంక కష్టపడు బిడ్డ ఫలితాలు గవిచ్చి గవ్వే మంచిగస్తాయి. అని మా బాపు అచ్చి పెద్దర్వాజకు ఒరిగి కూసోని ఆలోచిత్తుండు. అప్పుడు మా బాపు మా అవ్వతో ఇట్లన్నడు. బుజ్జవ్వది పది అయిపోయింది. కాని పదకొండవ తరగతి ఏడ సదిపిద్దామే. మన ఊర్ల పది దాకనే ఉండే, పదకొండవ తరగతి లేకపాయే. ఎట్ల కామారెడ్డిలనే ఉంది, పంపిద్దామంటే.

ఆటోలు, బస్సులు ఎక్కువ లేకపాయే. ఏం చెయ్యాలో అర్థం అయితలేదే అని అన్నడు. అప్పుడు మా అవ్వ హాస్టల్లో ఏద్దాము అన్నది. మా నాన్న ఏద్దాం, కానీ బుజవ్వను ఒదిలి ఎట్లుందామే అన్నాడు. అవ్వ అన్నది, ఎట్లనో ఒకతీరు ఉండాలా దాని భవిష్యత్తు మంచిగుండాలంటే, సరే అన్నడు మా బాపు.

10
1

ఇగ నాకయితే హాస్టల్ చూసిండు అన్ని కొనిచ్చింండ్రు. బ్యాగ్ సదిరింండ్రు, ఇగ తెల్లారితే హాస్టల్‌కి పోవాలా. మా అవ్వ బాపు, అన్న అందరు అన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పింండ్రు. కండ్ల గుడ్లల్ల నీళ్ళు నింపుకుంండ్రు. నాముందు ఏడిస్తే మల్ల నేను బాధపడతానని నేను పడుకున్నాక మస్తు ఏడిశింండ్రు. గిదంతా నాకు మాయన్న సెప్పిండు. అటూ ఇటూ తెల్లారనే తెల్లారింది. ఇగ నేను పోవాలా, హాస్టల్‌కి, మా బాపు నన్ను తోలేసి ఇంటికి అచ్చి మస్తు ఏడిసిండంట.

నాకు హాస్టల్ కొత్తగా, అదోరకంగా అనిపించింది. నాకు చాలా భయంగా ఉంది అందరిని జూస్తే, ఎందుకంటే, వాళ్ళ కట్టు, బొట్టు, వేరుంది.

నాది వేరుంది, నన్ను ఎట్లనో సూత్తుౖరు, గందుకే నాకు మస్తు భయమయితుంది. ఒక ఇద్దరు మాత్రం అందరిని జూసినట్టే నన్ను కూడా సూత్తుౖరు. గాళ్ళే నన్ను మంచిగ సూసుకుంటుండ్రు. గీళ్ళే నా జాన్‌జిగిరి దోస్తులిగ. ఆ హాస్టల్‌ల ఒక చెల్లె నాతో మంచిగ మాట్లాడుతుంది. తను నన్ను సొంత అక్కలెక్క సూసుకుంటుంది. ఆ దేవున్ని అడిగినందుకే గావచ్చు, గదేవుడు మంచి చెల్లెను ఇచ్చిండు. నా దోస్తుల పేరు ఈష, నక్షత్ర వీళ్ళు ఎంత మంచిగుంటరంటే ఒక్క కంచెంలో అందరం తినేంత. ఈషాది, నిహారిక చెల్లెది ఒకే ఊరు.

ఒకరోజు నాకు మా దోస్తులు లేనప్పుడు మా వాళ్ళు గుర్తచ్చిండ్రు. మెల్లగా పాటపాడగా, గా పాట సాటుగా నిహారిక చెల్లె ఇన్నది. నా దగ్గరకు వచ్చి నువ్వు పాట మస్తు పాడినవే అన్నది. కానీ నేనైతే పాడలే ఎందుకంటే గాడపాడుతే మా ఊరోళ్ళకు తెలుస్తదన్న భయం. నేను పాడలే, చెల్లె నాకు రావు పాటలు అని చెప్పిన, ఇనలే.

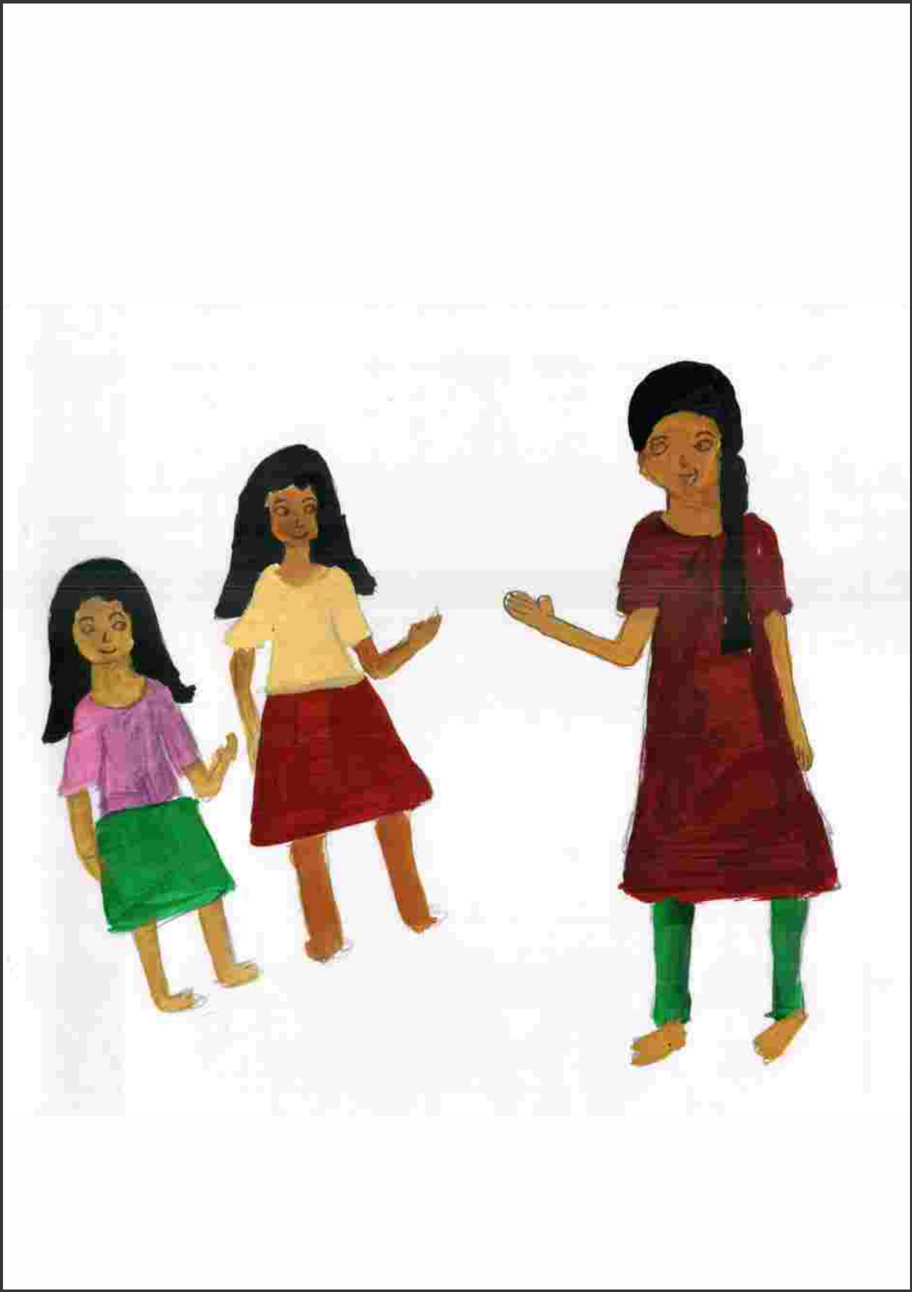

ఇంక మస్తు చెప్పి జూసిన కానీ ఇన్లేదు. ఆ చెల్లె పోయి మా దోస్తులకు జెప్పింది. వాళ్ళచ్చి నన్ను అడిగింద్రు. నేను పాడలే అని జెప్పిన కానీ వినలే. వాళ్ళమీద ఒట్టేయించుకుంద్రు, అయినా గాని చెప్పలే, వాళ్ళు నా మీద అలిగి వారంరోజులు నాతో మాట్లాడలే. ఎంత జెప్పినా తినలేదు. నన్ను ఒక నమ్మక ద్రోహిలా జూసింద్రూ. అయినా మస్తు భరించినా, సూసిర్రు, సూసిర్రు, నను వాళ్ళు కూసుండ బెట్టుకొని అడిగింద్రు. నీకు నిజంగానే రాకపోతే ఏం కాదు. వచ్చి కూడా అబద్దాలు చెప్తే నువ్వు మమ్మల్ని మోసం జేసిన లెక్క అని అన్నరు. ఇగ నిజం చెప్పిన. అవునే నాకు పాటలు అచ్చు. నేను బాగానే పాడుతా అందరి ముందు పాడే ధైర్యం కూడుంది. కానీ మా ఊర్ల పాడితే మా ఊరోళ్ళందరు మా అవ్వను, బాపును ఇంట్లోల్లందరిని వేరుజేసి సూత్తరు. గౌరవమే ఇవ్వరు. నేను పాడడం, మావోళ్ళకి తెల్వది. నేను పాడితే మస్తు ఇష్టం మావోళ్ళకు, కానీ నేను పాడడం మానేషిన, ఎందుకంటే మా వాళ్ళకు బాధ ఎందుకని, కానీ వాళ్ళు నాకు మస్తు సపోర్టు సేత్తరు, ఎవరు ఏమన్నా గాని లెక్క జెయ్యరు. నేను మంచి స్థాయిలో ఉండడమే గాళ్ళకు కావాలి. పాడుతా అని తెలుస్తే గాళ్ళందరు, అన్నది అస్సరు పట్టించుకోరు. గాని అందరు మావోళ్ళను అంటారని మా వాళ్ళకు తెలియకుండా ఉంటున్నా.

నేను పాడడం బంజేసిన మళ్ళ గీడ పాడిన్ననుకో మా ఊరోళ్ళకు తెలుస్తది మల్ల ఆల్లందరు మా వాళ్ళను నానా మాటలు అంటరు. నాకు అది నచ్చదు. గందుకే పాడుతలే, అని సెప్పిన గిదంత సెప్పితే మా దోస్తులు, మా చెల్లె నోరు తెరిసిర్రు. ఇగ గప్పుడే మొదలు గప్పటినుండి నన్ను పాట పాడుమని ఊకె ముందుకు తోసింద్రు. మా కాలేజీలో పాడిన సెలక్టు అయిన, మండల స్థాయిలో సెలక్టు అయిన, జిల్లా స్థాయిలో కూడా సెలక్టు అయినా. ఇగ ఫైనల్స్ సెలక్షన్స్ ఉన్నాయి. అవ్వి హైదరాబాద్‌లో ఉన్నాయి. మాకు పదిరోజులు సెలవులు ఇచ్చింద్రు. ఆ పదిరోజులల్లోనే నేను పాట రాసుకోవాలి, నేర్చుకోవాలి గా పాటను ఆ ప్రోగ్రామ్‌ల పాడాలి. నేను పాట పాడుతున్నా, అని మా ఊరోళ్ళందరికి పాకిపోయింది. అందరు మా అవ్వ మా బాపుకు ఇట్లా అన్నారు. నీ బిడ్డ ఇప్పుడు పట్నం పోతది కదా. మీరు చెప్పినట్టు వినది. మీ బిడ్డ మీ చేయిజారి పోతది అని, అవ్వ, బాపుకు భయం చెప్పింద్రు. అయినా, మా అవ్వ, బాపు వాళ్ళు చెప్పింది పట్టించుకోలే, నేను మంచిస్థాయిలో ఉండాలని మాత్రమే ఆలోచించారు.

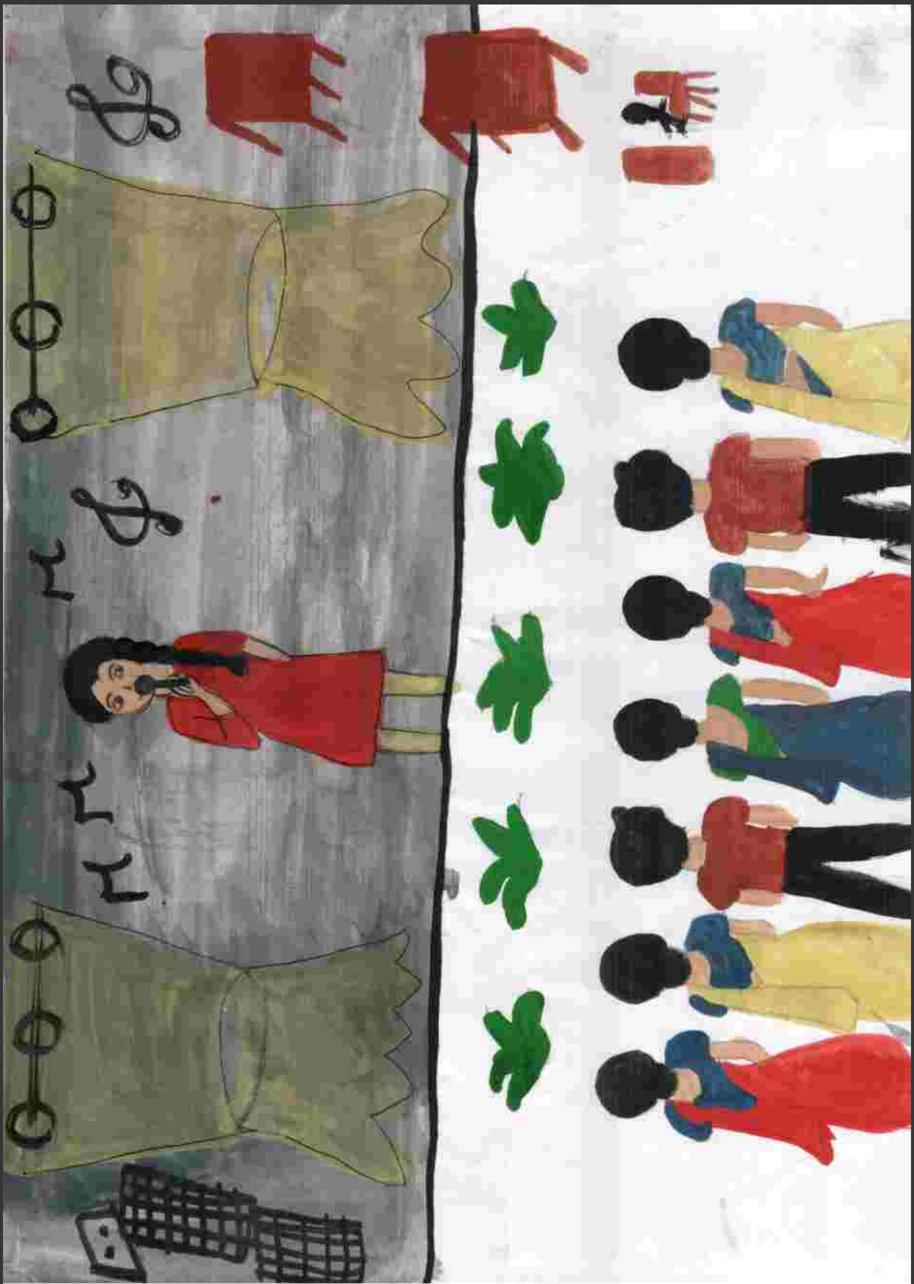

నా కట్టు, బొట్టు చూసి ఊర్ల అందరూ ఇట్లా అన్నారు. గీ ఊర్ల ఉన్నప్పుడు లంగజాకిటు ఏసుకొని ఉండేది. గిపుడు పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగాలు సేసినోల్ల లెక్క భారీ భారీ రేటు బట్టలేసుకుంటుంది. దెయ్యంలా తల విరబోస్తుంది. అని అన్నింటికి అంకలు పెట్టింద్రు. నేను ఇంట్లనే ఉన్న కానీ ఫోన్ల సాంగ్స్ లిరిక్స్ చూసుకుంట పాటలు వింటే, మా ఊరోల్లు నేను ఎవరో అబ్బాయితో మాట్లాడుతున్నానని ఊర్లో పుకార్లు లేపింద్రు. నాతో ఎవరు మాట్లాడద్దు అనుకొని ఎవరూ మాట్లాడలే నాతోటి స్నేహితులు తల్లిదండ్రులు తిట్టింద్రంట, అందుకే గాల్లు కూడా అచ్చుడు మానేసింద్రు. నాలో నేను మస్తు ఏడ్చిన. మా అవ్వ బాపు చూస్తే మల్ల వాళ్ళు బాదపడతారని ఏడ్సిన ఏడ్వనట్టే ఉన్న. మా అవ్వ బాపును జూసి ఊరోల్లందరు నవ్వుకుంట పోతుంద్రు.

గప్పుడే మా అన్నకు కేరళల జాబు అచ్చింది. అన్న కేరళకు పోయే ముందు నాకు అన్ని మంచిచెడ్డలు చెప్పిండు. అవ్వ బాపులకు చెడ్డపేరు తేవద్దు అని. నువ్వు తప్పు చెయ్యలే అని మేము నమ్ముతం కానీ మన ఊరోల్లు పక్కూరోల్లు నమ్మరు కదా! అని సెప్పిండు. నువ్వు ఏంటిదో మాకు తెలుసురా.. నువ్వు బాగా సదివి తొందరగా సెటిల్ కారా!... అని చెప్పిండు. నేను మళ్ళా ఇంటికి వచ్చే వరకల్లా నువ్వు ఒక గొప్ప సింగర్ కావాలి. నేను గర్వపడేలా నువ్వు ఉండాల. నిన్ను ఛీ... తూ... అనేటోల్లే నీపాటలు పెట్టుకొని రావాలా... నీతో మాట్లాడడానికి గలీజ్ అనుకునేటోళ్ళే నీ ఆటోగ్రాఫ్ కోసం రావాలా. నువ్వు చెడ్డదానివి అన్న వాళ్ళే నీ వల్ల ఊరికి మంచి పేరు అచ్చింది అనాల. అవ్వను బాపును అందరిముందు సన్మానం చెయ్యాల. అది నేను అందరికి సూపించాల అని ధైర్యం చెప్పిండు. అన్న రెండు చేతుల మధ్యల నాముఖంని పెట్టి నువ్వు అనుకుంది జరుగుతుంది తల్లి అన్నాడు. ఆ ఒక్కమాట నాలో మస్తు ధైర్యం తెచ్చింది. మా అన్న చెప్పిన మాటలు నెరవేర్చాలి అన్నదే నాలో నిండింది!

ఏం జరుగుతుందో అని చాలా భయంగా వుంది. నన్ను ఎంతో మంది ఎన్నో అనుకున్నారు. గివన్నీ పట్టించుకుంట ఉండే నేను గీడనే ఉంటా. కాని నాకు పదిరోజులు మాత్రమే టైమ్ ఉంది. ఈ పదిరోజులల్లో నేను మంచిగా ప్రిపేర్ కావాలి. హైదరాబాద్‌కి నేను ఒక్కదాన్నే వెళ్ళాలి. అన్న వస్తాడనుకుంటే అన్న జాబ్‌కు వెళ్ళిండు. అవ్వని అంటే అవ్వ అంత దూరం, బాపు అంటే పొలం, ఆవులు, ఎలా? పట్నంలా నాతో వోళ్ళు ఉంటారు. నన్ను ఓళ్ళు పట్టించుకోరు. గంత దూరం, ఎట్లా పోవాలా? ఎన్ని బస్సు లెక్కాల? ముందే ఊరు బస్సులే ఉండవు ఆడా ఎన్నిరోజులు వుండాల? ఎట్లుండాల? ముందు ఎట్లా పోవాల? మా ఊరు ఎట్ల దాటాలా? అన్ననేమో జాబ్‌కి పంపించినం, నేను అవ్వ బాబునే ఉంటున్నాం. వాళ్ళు పడుకుర్రు. నాకు ఏం అర్థం అయితలే? నేను అన్న చెప్పిన వాటి గురించే ఆలోచిస్తున్నా. నేను ఏం చేస్తానో? నాకు తెలియదు. కానీ నాలా ఎవరు పాడాలనుకున్నారో వాళ్ళకు నేనే ఆదర్శం అవుతాను. నేను మొదటి అడుగు వేస్తే నా కలతో పాటు ఇంకా వేరేటోళ్ళు కళలకు ధైర్యం నింపిందాన్ని అవుతా.

నేను పదిమందికి ఆదర్శం కావాలి, అన్నది మా బాపు కల.

పదిమంది పిల్లలకి నా పాట జోలపాటవ్వాలి. నా పాటతో రాళ్ళు కరుగుతాయో లేదో ఆ దేవుడికి ఎరుక, కానీ నా పాటతో మనసులు కరగాలి. సదువు విలువ తెలవాల.

మమ్ముల్ని పరాయోల్లు అని పక్కకు తోసినోళ్ళు మా పక్కన నిలవడుడే భాగ్యం అనుకోవాలి. నేను ఆ ప్రోగ్రాంల పాడే మొదటి పాట నా బాధలు మా అవ్వ, అయ్య ఎట్లా పెంచిర్రో, మా ఊర్లో అందరూ ఎన్ని మాటలు అన్నారో అన్ని ఉండాల. ఆ పాట ఇన్న మా ఊరోళ్ళకు బుద్ధి రావాల.నేను దీని గురించే ఆలోచిస్తున్న గప్పుడే మా అవ్వ బాపు అచ్చింర్రు. నాతో మాట్లాడుతురు. నువ్వు మంచి గాయకురాలు కావాల బిడ్డ, నీ పిల్లలకు నీలా బాధలు ఉండద్దు, గిసొంటి మనుషుల మధ్యల బతుకుడు ఉండద్దు.

గింతమంది గిన్ని సెప్పిన నిన్ను ఒక్కదాన్నే పంపిస్తున్నామంటే మేము నిన్ను ఎంత నమ్మినామో నీకు తెల్వాల బిడ్డా. పైసలు ఉంటేనే సుట్టాలు దగ్గరోళ్ళు ఇలువ మంచి గుర్తింపు ఉంటేనే సమాజంల ఇలువ గివన్నీ యాదుంచుకొని పాడు బుజ్జవ్వ.

మేము నీతో ఇప్పుడు ఇట్లా మాట్లాడుతున్నాము అంటే ప్రతిసారి ఇంత సెపుతామని కాదు. ఇప్పుడున్నట్టు రేపుండము. మాట్లాడంగ, మాట్లాడంగ సత్తం గావచ్చు.

ఎప్పుడు సచ్చినం అన్నది గాదు బిడ్డ సచ్చేవరకు ఎంత పేరు నిలవెట్టుకున్నాం అన్నదే ఉండాల.

అవ్వ, అయ్య జీవితం అంత ఉండరు. మొగుడు, అన్న, చెల్లె, దోస్తులు ఎవ్వరూ ఉండరు. అందరూ మధ్యల అచ్చి పోయేటోల్లే నీకు జన్మనిచ్చిన అవ్వ, అయ్య కూడా నీతో ఎప్పటికి ఉండరు. నీ వయస్సు పెరుగుతుంది అంటే మా ఆవుసు మూడుతుందని అర్థం.

మొదట్లో అచ్చినా కూడా మేము నిన్ను వదిలేసి పోతాం. మధ్యల అచ్చినోల్లు కూడా గంతే బిడ్డా. వాళ్ళకు వాళ్ళ కుటుంబాలు ఉంటాయి. వోల్ల పనిమీద ఆళ్ళే ఉంటరు. మనతో మంచిగా ఉండేటోళ్ళతోనే మనం మంచిగ ఉండాలా గంతే. వేరేటోళ్ళు తప్పు జేత్తుండ్రని నేను తప్పు జేత్త అంటే నడువది బిడ్డ. ఇసొంటోల్ల మధ్య బతుకుతున్నవు జర పైలం. ఇట్లాచెప్పుకుంటనే ఎప్పుడూ ఏడ్వని మా బాపు ఏడ్సిండు. బాపుని చూసి అవ్వ నేను కూడా ఏడిసినం, ఎందుకు ఏడుస్తున్నవే బాపు, నేను నువ్వు జెప్పింది చెవిన పెట్టి మెదులుతా బాపు, అని జెప్పినా. అయింత మా బాపు ఇట్లా అన్నాడు. నేను తప్పు పట్టని నా బిడ్డను, పది మంది తప్పు పడతరు.

ఆల్లు నిన్ను అంటే నా పాణం నీళ్ళదివుతుంది. నిన్ను నా కండ్లళ్ళ దాసుకున్నా బిడ్డ, గిప్పుడు నలుగురి నోళ్ళల్ల చెడ్డ దానిలా పడుతుంది నీపేరు. నీ గురించి ఆలోచిస్తే దు:ఖం ఆగుతలే బిడ్డా, గవన్నీ పట్టించుకోకు నువ్వు నీలాగా ఏ ఆడబిడ్డ బాధ పడద్దు గందుకే నిన్ను పాట పాడనీకి పట్నం తోలేత్తున్నం.

గివన్ని ఇన్న నేను గీ మాటలనే పాటగరాసినా, నా కుటుంబ కన్నీల్లే నా గొంతుకు రాగం నింపిన, మా ఇంట్ల రెండే ఫోన్లు. ఒకటి మా అన్న తీస్కపోయిండు. ఇంకొకటి మా బాపు దగ్గర ఉంటుంది. మరి నేను పట్నంబోతే మరి నాకెట్ల! నా దగ్గరుంటే బాపు దగ్గర ఉండది.

బాపు దగ్గర ఉంటేనే మంచిగ, నేను గాండ డీళ్ళ ఫోన్ అడిగి అయినా ఫోన్‌జేసి మావోళ్ళకు మాట్లాడుతా, గప్పుడు కొనియ్యుమంటే ఎట్లనన్న కొనిత్తడు, మా బాపు. కానీ, ఎందుకు ఆల్లను బాధ వెట్టుడు అని నేను కొనిపిచ్చుకోలే, మా బాపు ఫోన్ తీసుకపో అని ఎంత జెప్పినా నేను తిస్కపోవన్న...

ఇగ రెండు రోజులైతే పోవాల పట్నం. అంత సదురుకున్న పోవుడు ఒకటే ఉంది. గాడికి సింగర్ సునిత గారు అత్తారంటా, గామె చేతులమీద ప్రైజు తీసుకోవాల. మళ్ళ ప్రోగ్రామ్‌ల అవ్వను పిలిపియ్యాల అనుకున్న. రెండు రోజులు గడిసిపోయినయి.

ఇగ పోతా ఇప్పుడు మా అవ్వ బాపు ధైర్యం జెప్పింద్రు. నన్ను పట్నం దోలెయ్యనీకి మా బాపు అత్తా అన్నాడు. కానీ నేను అద్దన్న, ఎందుకంటే మళ్ళ పొలం, ఆవులు, ఇంట్ల పని అమ్మ ఒక్కటే ఎట్లా జేసుకుంటదని నేను పోతానని మొండిజేసినా.

అయితే మా బాపు అడగంగ అడగంగ ధైర్యంగా నన్ను మా ఊర్ల ఆటో ఎక్కిచ్చింద్రు. మా ఊరు దాటంగనే నేను ఎక్కిన ఆటో ఆగిపోయింది. ఆ ఆటో అన్న సెప్పిండు ఉండుమని, కానీ నేను నాకు లేటు అవుతదని అన్న పక్కూరుదాకా పోతా, మళ్ళ గాడెక్కుత ఆటో అని జెప్పిన, మావోళ్ళకు జెప్పకు ఆగం అయితారు, మళ్ళ బుగులు వడుతరు అని తొవ్వవట్టిన పక్కూరుకు.

తొవ్వ నడువంగ నడువంగనే పొద్దుగూకింది. నాకు మస్తు భయం అయితుంది. నా యెనక తెల్వనోల్లు అత్తుర్రు. నాకు గాళ్ళను సూత్తే మస్తు బుగులు అయితుంది. ఏం జెయ్యాల అని గబగబా అడుగులు వేస్తున్నా, చెమటలు నెత్తినుండి అరికాలు దాకా అత్తున్నాయి. కాల్లు తడబడుతున్నాయి. అణుకుతున్నై ఎంత జెల్దిజెల్ది నడిత్తే ఆల్లు నాకన్నా ఇంక జెల్ది నడుత్తుర్రు.

మస్తు ఆగం అయితున్న నేను ఇగ ఉరుకుడే మొదలుపెట్టిన, నేను ఎంత ఉరుకుతే ఆల్లు నాకంటే ఎక్క ఉరుకుతున్నారు.

నా కాళ్ళకు ఒక రాయి తట్టి కిందపడ్డ. వాళ్ళు నన్ను అందుకుర్రు. ఇగ నన్ను పెద్ద కళ్ళు ఏసుకొని సూత్తుంర్రు. నువ్వు నాకు నచ్చినవే పోరి, నువ్వు నాతోరా, నిన్ను రేపు పొద్దుగాల్లనే తోలెత్తం, అని నలుగురు నా సుట్టుముట్టింర్రు. నన్ను చూసి కుక్కకు బొక్క దొరికినట్టు బగ్గ మురిసిర్రు. ఆల్లు బాగా తాగినట్టురు. ఆసన గప్పు మంటుంది.

నేను ఏడ్చినా గాని నా మీది మీదికి అత్తుంర్రు. చున్నివట్టి గుంజింర్రు, నేను ఏడ్సుకుంట వాళ్ళ కాళ్ళ మీద పడ్డా. అన్నా, నేను చిన్నపిల్లని జెర్ర నీ బాంచనయితా మీ కాళ్ళు మొక్కుతా మీ చెల్లె లెక్క అనుకొని నన్ను వొదిలెయ్యుండి, మస్తు బ్రతిమాలినా. గొంచం కూడా ఇనలే, నా కడుపుల తన్నింర్రు. నోరు మూసిర్రు, మట్టిల పండవెట్టిర్రు, నవ్వుతుర్రు, కోడిపిల్ల కొట్టుకున్నట్టు కొట్టుకుంటున్న అన్న, కాళ్ళు మొక్కుతనే నన్ను వదిలేయుర్రి, ఎంత జెప్పినా ఇంటలే వాళ్ళను ఏం జేయాల్నో అర్థం అయితలే.

మా అవ్వ, బాపు, అన్న జెప్పిన మాటలు గుర్తుకు తెచ్చుకుంటే కండ్ల పొంట నీళ్ళు ఆగుతలే, మా వాళ్ళు చెప్పిన మాటలు గట్టిగ గుర్తుజేసుకున్న, గప్పుడు గొంచం ధైర్యం అచ్చింది.

కింద జేతులను నలుపుతుర్రు. నా చేతులల్ల మట్టితీసుకోని వాళ్ళ కండ్లల్ల గొట్టిన, కట్టెతో నెత్తిమీద గొట్టినా, గొట్టి పరుగులు పెట్టిన. అయినా ఎంబడ ఇంకా ఇద్దరు అస్తుర్రు.

ఊరుకు మొదలు జేసిన ఊర్కంగ ఊర్కంగ నాకు ఒక గడి కనిపించింది. ఆ గడిలకు ఉరికినా. ఆ గడి అంత మూసేసి మస్తుయేండ్లయ్యినట్టుంది. ఒకతలుపు గూడ తెరిసింది లేదు. ఒక కిటికిల కెంచి లోపలికి దుంకిన, ఆ కిటికిని గట్టిగా పెట్టి మళ్ళ గాల్లకు ఎల్లకుండా రాయివట్టి కొట్టిన.

ఆ ఇద్దరు నాకోసం చుట్టుపక్కల లెంకిట్రు. నేను కనిపించకపోయే వరకు వాళ్ళు ఎల్లిపోయారు కావచ్చు.

వాళ్ళు పోయినంక కిటికి తీద్దాం, అంటే ఎంత తీసిన ఎల్లుతలే. అందరికి ఇనిపించాలని గట్టిగా ఒర్రినా, ఒర్రి ఒర్రి గొంతు ఎండుకుపోయింది. ఎంత ఆలోచించినా ఏంజెయ్యాలో అర్థం అయితలే, ఎట్లపోవాలా?

ముందే గీ గడి ఊరుకు దూరంలా ఉన్నట్టుంది. ఇండ్లకు ఓళ్ళు అచ్చేటట్టు లేరు, అని ఆలోచించుతనే ఉన్నా. ఆలోచించి, ఆలోచించి చెక్కరత్తుంది. చక్కరచ్చిపడ్డ ఆనే తెల్లారేదాకా సోయేలేదు నాకు. తెల్లారంగానే గబ్బిలంల సప్పుడుకు లేసిన ఆ గది మస్తు భయంకరంగా ఉంది. అయినా ఆ ప్రోగ్రామ్ అయిపోయింది కావచ్చు, నేను ఆ రోజు మొత్తం ఒర్రి ఒర్రి గొంతు పోయింది. నేను టి.వి.ల అత్తునని అవ్వ, బాపు తెలిసినోల్లు అందరు ఎదురు జూత్తుర్రు కావచ్చు, నేను రాలేనని అందరు నవ్వుకుర్రు.

మా అవ్వ, బాపు మస్తు ఆగం అయిర్రు. నా బిడ్డకు ఏం అయ్యింది? అస్సలు? ఎందుకు పోలేగాడికి? పోంగ పోంగ ఏ బండినన్న టక్కర్ జేసింద? అసలు ఏం అయ్యింది? అని మస్తు ఏడిసిర్రు.

ఆల్లకు తెలియని విషయం ఏంటంటే నేను ఆ గడీలనే మస్తురోజులు ఉన్న అక్కడ తాగుదాం అంటే నీళ్ళు లేవు, తిందామంటే తిండిలేదు. గా దుమ్ముల ఒర్రి ఒర్రి నేను మూగదాన్నైనా, నేను పాడలేనని ఆలోచించుతనే బ్రతుకుమీద విరక్తి అచ్చింది.

నేను రోజురోజుకు మొత్తానికీ ఉషారు లేకుంటయినా, గబ్బిలాలు నా ఒళ్ళంతా పొడిసినాయి. నే సస్త అని అర్థం అయింది. మా వాళ్ళను సూడాలనిపిత్తుంది. గప్పుడే నా రక్తంతో గోడలమీద బొమ్మలేసిన గట్టిగ ఏడుపురాక పాడుదాం అంటే నోరు లేక గా పాటను గోడమీద రాసిన నా కళ గాడికే ఆగిపోయింది.

మా బాపు ఊరంత గాలించింద్రు. గింత గూడ నా జాడ దొరకలే నన్ను ఎక్కించిన ఆటో అన్నను గట్టిగా అడిగిర్రు. ఆ అన్న జెప్పిండట ఆటో ఆగిపోయింది, అయితే ఆగురా... అచ్చేదాకా మంచిగ జెపితే కూడా ఇనలే లేట్ అవుతుంది. పక్కూరుకు పోయి ఎక్కుత అన్నది మీకు సెప్పుకుమన్నది.

నేనెంత జెప్పిన గానీ ఇనలేదు.

ఆ పిల్ల తప్పు పెట్టుకొని నన్ను అంటే నేను ఎందుకుపడుతా!

నీ పిల్లను సక్కగా ఉంచుకోలేరు పట్నంలా పోంట తోలేత్తే గింతే ఉంటది. ఒక్క దానిని తోలెయ్యనీకి మీ బుద్ధి గడ్డి తిన్నదా. నమ్మకం నమ్మకం అంటది, నిన్ను తన్నిపాయే. నా బిడ్డ నా బిడ్డ అంటివి. నీకు నామాలు పెట్టిపాయే. అయిన మీకు గప్పుడే సెప్పినా ఇనలే జెప్పితే ఇననోళ్ళను చెడ్డంగ సూడాలా.

ఆడపిల్లలను ఎలా పెంచాలో గట్లనే పెంచాలా ఆడబిడ్డను అరికాలు బయట పెట్టకుండా పెంచుతాను అంటివి. పరువు గచ్చుదాటింది. మమ్మల్ని జూసి నేర్చుకో ఎట్ల పెంచాలో.

జర్ర బుద్ధి తెచ్చుకో అనుకుంటా నవ్విర్రు. గాజులు పెట్టే చేతులకు గడియారం పెట్టివి. అద్దనంగా హాస్టల్ పాటలని జెప్పి పారిపాయా.. అంటివి.

ఎంతమంది ఏం అన్న మా బాపు నన్ను వెతకడం మానలే. పక్కూర్ల కూడా అడిగిగ్రు, అంతా లెంకిగ్రు, నా దోస్తులకు ఫోన్ చేసింగ్రు, చెల్లెలకు కూడా అడిగిగ్రు. వాళ్ళ దగ్గరకు కూడా పోలే అని తెలిసింది. ఆళ్ళు కూడా మస్తు లెంకిగ్రు. హైదరాబాదుల తెలిసినవాళ్ళను అడిగిగ్రు. కామారెడ్డి సిసి కెమెరాలు చూసిగ్రు. కామారెడ్డి చేరలే అని తెలిసింది.

మా బాపు గా మల్లన్నకు మొక్కని రోజులేదు. నా బిడ్డ నాకు దొరికితే బండారితో అభిషేకం జేపిత్త అని మొక్కిండ్రు. ఎందురయ్య నా బిడ్డకు ఎన్ని గండాలు పెట్టినావు, మల్లరానీ ఈ జీవితంకి అన్నీ సుడిగుండాలు బెడితివి, అనుకుంట మస్తు ఏడిసిండు.

గిదంత మా అన్నకు తెలిసింది, మా అన్న ఇంటికి అచ్చిండు, నా గురించి మస్తు లెంకిండు. మా అన్న పోలీస్ కేస్ పెట్టిండు. అప్పుడు పోలీసులు ఇన్వెస్టిగేషన్ మొదలుపెట్టింర్రు. ఆటో ఎక్కుత అన్నదని గాడి అడిగిర్రు, ఎవరికి తెలియదని జెప్పిర్రు.

గప్పుడు పోలీసులు నా బట్టలు తీసుకొని గాళ్ళ కుక్కకు వాసన సూపించిర్రు. నేను కింద పడ్డకాడికి తీసుకోకపోయిందిగా నలుగురు, నా జుట్టు పట్టినప్పుడు నా వెంట్రుకలు కిందపడ్డాయి. గవి దొరికినాయి. వాళ్ళ నెత్తిమీద కొట్టినప్పుడు ఆల్ల రక్తం కిందపడ్డది గా రక్తంను డిఎన్ఏ టెస్టు చేసిర్రు. ఆ నలుగురు దొరికిర్రు, వాళ్ళు గా గడిమొకన్న పోయింది, అని జెప్పిర్రు. గప్పుడే గా గడిలా మస్తు గబ్బు వాసన అస్తుంది అని, ఆ ఊరోళ్ళ పోలీసులకు ఫోన్ జేసిర్రు.

ఆ గడిలకు పోలీసులు అచ్చింర్డు. గడిమొత్తం గప్పుమంటున్న గబ్బు వాసన లోపలికి అచ్చి చూడగానే ఒక శవం పడివుంది. ఆ శవం మొత్తం పురుగులు పారుతున్నాయి. ఆ శరీరాన్ని గుర్తుపట్టకుండా అయ్యింది. ఆ శరీరం మొత్తం పురుగులు తినేశాయి.అది నేను అని గుర్తుపట్టకుండా ఉంది, అక్కడ నా పట్టీలు (గజ్జెలు) చూసి ఆ శరీరం నాదే అని తెలిసింది. మా వాళ్ళని పిలిపిచింర్రు. అవ్వ, బాపు, అన్న శానా ఏడిసిర్రు.నేను కన్న కలలు అడియాశలు అయినవి, అని మస్తు ఏడిసిర్రు.

నేను కాబోయే సింగర్ అనుకున్నా నా చెల్లిని, శవంలా చూస్తా అనుకోలే అని మా అన్న కూడా మస్తు ఏడిసిర్రు. కొన్ని రోజులు గడిచాయి. అందరు మా ఇంటికి అడగనికి అచ్చిర్రు. గప్పుడు వాళ్ళ ముఖం ముందటనే మా అన్న అందరిమీద ఒర్రిండు.

మీరు జెయ్యవట్టే నా చెల్లెకు ఇన్ని బాధలు అచ్చినయి, గిట్ల అనగానే ఊరోళ్ళందరు తల కింద ఏసుకుర్రు. గప్పటినుండి ఊర్ల ఏ ఆడబిడ్డ అరికాలు పెట్టలేరు. అందరిని సదివించిర్రు, పక్కోలు చెప్పింది కాకుండా వాళ్ళు జూసింది నమ్మిర్రు. నేను తప్పు జెయ్యలే అని నమ్మిర్రు. నా ముచ్చట పాతవడ్డదిగప్పుడే నువ్వు నాకు సాయం జేసే దానిలా అనిపించింది. నిన్ను ఎట్లా కలువాలే? ఎట్లా మాట్లాడాలని? చూసినా, కానీ ఒకటి జెప్పన్న, మనకు ఉన్న కళను ఎవరో నవ్వుతుర్రు, ఎవరో ఆపుతుర్రు, అని బుగులు పడద్దు. మనం జేసేది తప్పు కానప్పుడు భయం ఎందుకు?

అంతలో అమ్మ, నాన్న తిరిగి వచ్చారు. వాళ్ళు ఫ్రెషప్ కాగానే కూర్చొని చెప్పింది, అమ్మా, నాన్న నేను ధైర్యంగా పడుతామ్మ, అందరి ముందు పాటపాడుతా అమ్మా అని చెప్పింది మృదుల.

పదిమందినైనా వాళ్ళ కళలు నేర్చుకోవడానికి సహాయం చెయ్యి అని చెప్పి నేను వెళ్ళిపోయాను.

అప్పుడే సూపర్ సింగర్ ఆడిషన్స్ జరుగుతున్నాయి. తను సెలక్ట్ అయ్యింది. ఆ ప్రోగ్రామ్‌ల ఫైనల్ రౌండ్‌లో గానవి రాసిన పాట పాడింది. ఆ పాటను గానవి వాళ్ళ అమ్మా, నాన్న, అన్న విన్నారు.

మృదులనే విజేతగా నిలిచింది. మృదులని కలవనీకి గానవి అమ్మా, నాన్న వచ్చిర్రు.

మృదులకు జరిగింది, వాళ్ళ అమ్మా, నాన్నలకు జెప్పింది, వాళ్ళు చాలా బాధపడ్డారు.

వాళ్ళు ఇలా అన్నారు. నీ వల్లనన్న, నా బిడ్డ ఎంత ఆరాటపడ్డదో గా గడిల ఎంత బాధపడ్డదో తెలిసింది అన్నారు.

అప్పటినుండి మృదులలోనే గానవిని చూసుకుంటుర్రు, బ్రతుకుతుర్రు. గానవికి ఇచ్చిన మాట ప్రకారం, తన చుట్టు ఉన్న వాళ్ళ కళలను నెరవేర్చుకోవడానికి సహాయం జేయడం మొదలుపెట్టింది.

ఈ కథను చదివిన వారందరికి ఒక పేద కుటుంబంలో పుట్టిన ఆడపిల్ల జీవితం ఎలా ఉంటుందో తెలిసినట్టే ఉంది. అలా మారుమూల చిన్న చిన్న గ్రామాల్లో పుట్టిన ఆడపిల్లలు కన్న కళలను వాళ్ళ ఊరిలో వాళ్ళందరి వల్ల కానీ, వాళ్ళ కుటుంబంలో పరిస్థితుల వల్లకానీ, ఏదైనా పరిస్థితుల వల్ల కానీ ఆడపిల్ల తన కళలను చంపుకోకుండా ధైర్యంతో ముందడుగు వేయాలని తల్లిదండ్రులు మననుంచి ఏమీ ఆశించరు. మనం బాగుంటేనే వారికి సంతోషం, కాబట్టి ప్రతీ ఒక్క ఆడపిల్ల ధైర్యంతో ఎవరి సహాయం లేకున్నా వాళ్ళ తల్లిదండ్రుల గురించి ఆలోచించి విజయాన్ని సాధించాలి. వాళ్ళ ఆశయం నెరవేర్చాలి. ఇప్పటి సమాజంలో అన్నీ సమకూలమైన సదుపాయాలున్నా ఉపయోగించుకోకుండా అక్కడే ఆగిపోతున్నారు. ఈ కథలోని ముఖ్య ఉద్దేశం, ఏమీ లేకున్నా గానవి ముందడుగు వేసి ఎలా అయితే తన కళను నెరవేర్చుకుందో అలా ప్రతీ ఒక్క ఆడపిల్ల తనకళను అణచివేయకుండా మీ ఆశయాన్ని కొనసాగించండి…

About the Author

Shaga Pooja is author of the work, *Gadilo Gaanakokila*. Her parents are Shaga Savithri and Shaga Raju. She hails from Kannapur village, Ramareddy Mandal, Kamadeddy district. She finished her SSC from ZPHS, Gargul, intermediate at KGBV, Dichpally. She is currently pursuing MPC III year at TSWRDC, Nizamabad. She enjoys singing, writing poetry, short stories and drawing. Her favourite books include 'Iruku Sanduku' and 'Anaganaga Oka Bhavam'. *Gadilo Gaanakokila* is a story related to village girl who carries passion to prove herself as a singer. The book also creates awareness in the society about the village life of a girl. The protagonist in the story holds a desire to become a singer and make her parents proud. But during her struggle to achieve her dream, she loses her life. After her death, another girl takes the singer as her inspiration and succeeds in fulfilling her dreams. The book is presented with colourful illustrations done by Neelima Indur for each story.

School of
Emerging Writers
www.schoolofemergingwriters.com